Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 24. Warszawa, dnia 31 sierpnia 1936 r. Rok XIX.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł. 50 gr.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 30-197 „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.
Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Warszawa, ul. Senatorska 29 sklep Nr. 22, tel. 696-87;
Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowem.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIKI Nr. Nr. 68—69.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 62 — 64.

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 190—197.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

168.

OKÓLNIK Nr. 68

z dnia 24 sierpnia 1936 r.

o trybie postępowania przy wywłaszczeniach na cele obrony Państwa.

(Nr. AA. 21-b-15).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych stwierdziło, że w kilku wypadkach wywłaszczeń na cele obrony Państwa wojewódzkie władze administracji ogólnej dopuściły się w postępowaniu wywłaszczeniowem pewnych istotnych uchybień proceduralnych, które, mając na celu przyspieszenie postępowania, w istocie go nie przyspieszyły, natomiast w razie zaskarżenia wydanych decyzyj, mogły spowodować nietylko ich uchylenie, ale nadto narazić Skarb Państwa na odszkodowanie za straty spowodowane wadliwą procedurą. Dlatego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych udziela w sprawie trybu postępowania przy wspomnianych wywłaszczeniach następujących wskazówek, które mają być stale przestrzegane:

Wywłaszczenia gruntów, o które zabiegają władze wojskowe dla celów obrony Państwa, mają z reguły charakter spraw pilnych, gdyż od ich szybkiego przeprowadzenia zależy zazwyczaj wykonanie terminowych prac wojskowych, związanych z tą obroną. Z tego względu wywłaszczenia te należy przeprowadzać możliwie jak najszybciej, jeżeli zaś sama władza wojskowa wyraźnie zaznaczy w swym wniosku, że sprawa ma dla niej charakter szczególnie pilny, należy ją załatwić poza wszelką kolejnością spraw wywłaszczeniowych.

Jeżeli w wypadkach szczególnie pilnych i niecierpiących zwłoki władze wojskowe domagają się jak najszybszego oddania im w posiadanie gruntu, nie mogąc z tem czekać nawet na przeprowadzenie przewidzianego dla wywłaszczeń na cele obrony Państwa skróconego postępowania wywłaszczeniowego, grunt ten można zająć natychmiast ze względu na nagłą potrzebę w trybie art. 52 i następnych post. wywłaszczeniowego, przyczem zajęcie to powinna zarządzić władza powiatowa, wskazana w art. 52 § 1 prawa na wniosek odpowiednich władz wojskowych t. zn. Dowództwa Okręgu Korpusu lub też upoważnionych przez nie niższych władz wojskowych, a w wypadkach zupełnie wyjątkowych mogą to uczynić nawet same władze wojskowe na podstawie art. 56 pkt. 5 post. wywłaszcz., zwracając się niezwłocznie potem do władzy powiatowej, celem potwierdzenia zajęcia. Zaznaczyć tu jednak wypada, że zajęcie nieruchomości, o których tutaj mowa, ma charakter czasowy i ustaje ono w myśl art. 54 postępowania wywłaszczeniowego z mocy samego prawa po upływie 6 miesięcy od wydania nakazu, o ile w tym czasie wywłaszczający nie wystąpi z odpowiednim wnioskiem o wywłaszczenie w trybie art. 10. W tym wypadku zajęcie gruntu pozostaje w mocy aż do zakończenia właściwego postępowania wywłaszczeniowego i dlatego też stosowanie tu przepisu art. 56 pkt. 4 o niezwłocznem objęciu nieruchomości jest już wówczas zbędne.

Gdy jednak sprawa o wywłaszczenie gruntu na cele obrony Państwa nie ma charakteru o tyle pilnego, że możliwe jest przeprowadzenie jej w normalnym trybie postępowania, przewidzianego dla tych wywłaszczeń, wówczas postępowanie to należy przeprowadzać według ogólnych zasad prawa o postępowaniu wywłaszczeniowem przy zastosowaniu jednak w odpowiednich fazach postępowania specjalnych przepisów art. 56 dla wywłaszczeń na cele obrony Państwa, będących wyjątkami w stosunku do niektórych ogólnych postanowień zwykłego postępowania.

Celem tych specjalnych przepisów jest umożliwienie jak najszybszego zakończenia wywłaszczeń wojskowych; to też i same władze wywłaszczeniowe mają obowiązek dołożenia ze swej strony starań, aby i te sprawy były załatwiane w terminach jak najkrótszych. Aby zaś im to jeszcze bardziej ułatwić władze wojskowe stosownie do odpowiednich dyrektyw, jakie im udzieli Ministerstwo Spraw Wojskowych, będą w swych wnioskach wywłaszczeniowych odrazu zamieszczały dane, przewidziane w art. 10 jak i w art. 17 postępowania wywłaszczeniowego, dołączając potrzebne materjały — dzięki czemu czas trwania postępowania ulegnie również wydatnemu skróceniu.

Co się tyczy stosowania, dotąd przeważnie w sposób niewłaściwy, przepisu art. 56 pkt. 4 o niezwłocznem objęciu nieruchomości, to Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę, że przepis ten jest zupełnie analogiczny do art. 22 § 3 prawa o postępowaniu wywłaszczeniowem i powinien być podobnie stosowany, a więc w odpowiedniem stadjum postępowania, t. zn. dopiero po przeprowadzeniu postępowania, dostatecznego do orzeczenia o wywłaszczeniu. Najwcześniej więc decyzja o niezwłocznem objęciu może zapaść jednocześnie z tem orzeczeniem.

Wreszcie, ponieważ mogły się zdarzyć wypadki, że władze wojskowe zmuszone do tego koniecznością państwową zajęły grunta bez zastosowania właściwej procedury lub przy niewłaściwem stosowaniu art. 56 pkt. 4 — władze wojewódzkie powinny przeprowadzać wywłaszczenie w takich wypadkach możliwie szybko, by ulegalizować stan faktyczny niezgodny z prawem.

Wkońcu w zakresie podstaw formalnoprawnych Ministerstwo wyjaśnia, co następuje:

a) Co się tyczy podstawy materjalnoprawnej tych wywłaszczeń, to zaznaczyć nale-

ży, że art. 55 § 1 post. wywłaszczeniowego, jako przepis subsydjarny, może być stosowany tylko w tych przypadkach, gdy niema innych przepisów materjalnych (§ 2 tego art.), dopuszczających wywłaszczenia na cele obrony Państwa, jak np. art. 23 prawa lotniczego (Dz. U. R. P. Nr. 69 poz. 437 z r. 1935), art. 45 i 46 ustawy z dnia 15.VII.1925 r. o zakwaterowaniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 681), art. 5 rozporządzenia Prezydenta R. P. o rzeczowych świadczeniach wojennych (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 859).

Zauważa się przytem, że w wypadkach przeprowadzenia wywłaszczeń na cele obrony Państwa na podstawie przepisów poszczególnych ustaw wojskowych normy art. 56 postępowania wywłaszczeniowego, mają również zastosowanie.

b) Nadając decyzjom o objęciu nieruchomości w posiadanie natychmiastową wykonalność (na podstawie art. 56 pkt. 4) należy ją oprzeć na art. 87 ust. 4 post. administracyjnego. Chociaż bowiem z treści i celu odnośnego przepisu postępowania wywłaszczeniowego można wysnuć wniosek, że prawodawca miał tu na myśli również natychmiastowe wykonanie omawianych decyzyj, to jednak wyraźnego postanowienia w tym względzie art. 56 pkt. 4) post. nie zawiera, co może nasuwać wątpliwość, czy natychmiastowa wykonalność decyzyj z tego przepisu wprost wynika.

c) Decyzja o niezwłocznem objęciu nieruchomości ma charakter incydentalnej,—jeżeli więc została wydana po wydaniu decyzji o wywłaszczeniu, służy od niej stronie odwołanie (art. 84 postępowania administracyjnego).

(—) H. Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

169.

OKÓLNIK Nr. 69

z dnia 26 sierpnia 1936 r.

o podatku komunalnym od publicznego wyświetlania filmów.

(Nr. SF. 40-42-1)

Do

P. P. Wojewodów (wszystkich z wyjątkiem śląskiego), Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów Miast.

W związku z rozporządzeniem z dnia 14 sierpnia 1936 r. o podatku komunalnym od publicznego wyświetlania filmów (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 464) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu zarządza, co następuje:

1) W statutach podatkowych należy zamieścić przepis o brzmieniu:—„Filmy (w ilości 12), oznaczone do dnia 1 listopada 1936 r. przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych stampilą „średniometrażowy, temat polski", jeżeli będą wyświetlane łącznie z filmami bez stampili „temat polski", powodują zastosowanie ulgowej stawki podatku, która wynosi tyle, ile wynosi stawka podatku od filmu ze stampilą „film dubbingowany w Polsce", do którego zastosowano zniżki z §§ 83 i 84 rozporządzenia".

W miastach ponad 25.000 mieszkańców film średniometrażowy powoduje zastosowanie takiej stawki ulgowej tylko przez okres wyświetlania jednego programu.

Wykaz filmów, które mają być do dnia 1 listopada 1936 r. oznaczone stampilą „średniometrażowy, temat polski", zawiera załącznik Nr. 1 do okólnika niniejszego.

2) Uzgodnienie statutów z przepisami rozporządzenia nie powinno spowodować podwyżki podatku. Odnosi się to do gmin, które nie korzystały dotychczas z maksymalnych stawek podatku.

3) Organizacjami, powołanemi do stawiania wniosków w myśl §§ 83 i 91 rozporządzenia, są organizacje, wyszczególnione w załączniku Nr. 2 do okólnika niniejszego.

Ministerstwo prosi P.P. Wojewodów o polecenie Przewodniczącym Wydziałów Powiatowych podania powyższych wskazówek zarządom miast niewydzielonych i tym zarządom gmin wiejskich, na terenie których znajdują się przedsiębiorstwa publicznego wyświetlania filmów.

(—) H. Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

Załącznik Nr. 1.

SPIS FILMÓW

średniometrażowych, wyprodukowanych względnie znajdujących się na ukończeniu.

A. Filmy średniometrażowe wyprodukowane.

1. „Zew Trombity" — własność Ajencji Filmowej „Aner Film", Warszawa.
2. „Śladami Indjan" — własność Stanisława Urbanowicza, Warszawa.
3. „Rzeczpospolita Młodości" — własność Polskiej Agencji Telegr., Warszawa.
4. „Z Adrjatyku na Bałtyk" — własność K. Forda i J. Joniłowicza, Warszawa.
5. „7.000 metrów nad poziomem morza" — własność Stefana Osieckiego, Warszawa.
6. „Do ziemi Torella" — własność Panta-Film, Warszawa.
7. „Kraj lat dziecinnych Adama Mickiewicza" — własność St. Urbanowicza, Warszawa.
8. „Polscy Pionierzy na Czarnym Lądzie" — własność Zarządu Głównego Ligi Morskiej i Kolonjalnej i E. Byczyńskiego.
9. „Salve Regina" — własność Ajencji Filmowej „Aner-Film", Warszawa.
10. „Polesie", reportaż z krainy tęsknych pieśni — własność „Awangarda", Warszawa.

B. Filmy średniometrażowe na ukończeniu.

11. „Za kulisami filmu" (tytuł tymczasowy) — własność Polskiej Agencji Telegraficznej", Warszawa.

12 „Moja Ojczyzna" (tytuł tymczasowy)— własność Stanisława Urbanowicza, Warszawa.

Załącznik Nr. 2.

Organizacje właścicieli kinoteatrów i Rada Naczelną Przemysłu Filmowego w Polsce.

1) Związek Teatrów Świetlnych we Lwowie, ul. Legjonów Nr. 5 na województwa: lwowskie, tarnopolskie i stanisławowskie,

2) Zrzeszenie Właścicieli Teatrów Świetlnych województwa krakowskiego w Krakowie, ul. Lubicz Nr. 15,

3) Związek Właścicieli Kinoteatrów na Pomorzu w Toruniu, ul. Warszawska 14,

4) Związek Właścicieli Teatrów Świetlnych na województwo poznańskie w Poznaniu, ul. Fr. Ratajczaka 36,

5) Związek Teatrów Świetlnych na wojew. śląskie i kieleckie w Katowicach, pl. Wolności 8,

6) Polskie Zrzeszenie Właścicieli Teatrów Świetlnych województwa łódzkiego w Łodzi, ul. Przejazd Nr. 34,

7) Związek Właścicieli Teatrów Świetlnych na wojew. lubelskie i poleskie w Warszawie, ul. Marszałkowska 86,

8) Polskie Zrzeszenie Właścicieli Teatrów Świetlnych województwa wileńskiego w Wilnie, ul. Wileńska 38,

9) Związek Właścicieli Kinoteatrów w Warszawie, ul. Widok 1 (na m. st. Warszawę),

10) Związek Polskich Zrzeszeń Teatrów Świetlnych w Warszawie, ul. Marszałkowska 86 m. 8 na województwa: warszawskie, białostockie i nowogródzkie oraz w ważniejszych wypadkach z obszaru całego Państwa,

11) Związek Właścicieli Teatrów Świetlnych na województwo wołyńskie Łuck, Kino Miejskie,

12) Rada Naczelna Przemysłu Filmowego w Polsce, Warszawa, Widok 22.

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

170.

PISMO OKÓLNE

z dnia 17 sierpnia 1936 r.

o załatwianiu spraw przejęcia na własność Państwa gruntów za niektóre należności pieniężne.

(Nr. GL. 3c-14/4).

Do

Urzędu Wojewódzkiego (wszystkich z wyjątkiem śląskiego).

Zgodnie z zarządzeniem Ministra Rolnictwa i Roform Rolnych z dnia 14 grudnia 1933 r. w sprawie podziału czynności dla wydziałów rolnictwa i reform rolnych w urzędach wojewódzkich, ogłoszonem w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z roku 1934, poz. 36 (przedruk w Dzienniku Urzędowym Min. Spraw Wewn. z r. 1934 Nr. 33, strona 957 rozdział III pkt. 7) — sprawy przejmowania gruntów na własność Państwa za niektóre należności pieniężne na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28.X.1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 658) załatwiane są w oddziałach urządzeń rolnych wydziałów rolnictwa i reform rolnych urzędów wojewódzkich.

Powołane rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej rozróżnia w art. 1, 5 i 8 nieruchomości ziemskie oraz grunty położone w granicach administracyjnych miast lub w sferze interesów mieszkaniowych miast.

Biorąc pod uwagę, iż władze budowlane muszą mieć wpływ na przeznaczenie i dysponowanie gruntami w granicach administracyjnych miast, ze względu na to, że sprawy prawidłowej polityki budowlanej są ściśle związane z kwestją należytego zabudowania miast — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych zarządza co następuje:

1) sprawy nieruchomości ziemskich położonych w sferze interesów mieszkaniowych miast (ust. 3 art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o przejmowaniu na własność Państwa gruntów za niektóre należności pieniężne (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 658) winny być załatwiane w wydziałach rolnictwa i reform rolnych urzędów wojewódzkich;

2) sprawy zaś przejmowania gruntów, położonych w granicach administracyjnych miast, powinny być załatwiane w wydziałach komunikacyjno-budowlanych.

(—) Hausner

DYREKTOR GABINETU MINISTRA

171.

DECYZJA.

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 455) i § 2 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 534) udzielam Katolickiemu Stowarzyszeniu Mężów (Warszawa, ul. Senatorska 31 m. 15) pozwolenia na ustanowienie i używanie: I. Odznaki związkowej w kształcie stylizowanego orła, na tle którego widnieje stylizowany krzyż; odznaka posiada inicjały: „K. S. M.".

Odznaka może być używana:

a) jako odznaka Stowarzyszenia na szyldach, pieczęciach i legitymacjach;

b) na pieczęciach z nazwą stowarzyszenia w otoku;

c) na chorągwiach;

d) jako odznaka członkowska do noszenia w klapie.

Pieczęcie z odznaką mogą być używane zgodnie ze statutem stowarzyszenia.

Za odznaki członkowskie Zarząd pobierać może od członków jednolitą opłatę tytułem zwrotu kosztów nie więcej jednak niż 75 gr.

Wydawanie odznaki Stowarzyszenia osobom, nie będącym jego członkami jest zakazane.

II. Chorągwi której prawa strona posiada kolor różowy z pięcioma paskami złotemi; w środku odznaka związkowa; u góry napis „Katolickie Stowarzyszenie Mężów"; u dołu nazwa parafji. Lewa strona koloru białego, na której widnieje krzyż z gorejącem sercem, okolonem koroną cierniową; u góry napis: „Przyjdź Królestwo Twoje".—Chorągiew jest zakończona złotemi frendzlami.

Chorągwie mogą być używane przy zbiorowych wystąpieniach Zarządu i jego członków.

Decyzja niniejsza, jako pozostawiona całkowicie swobodnej ocenie władzy, nie wymaga uzasadnienia zgodnie z art. 75 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22.III. 1928 roku o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341).

Decyzja ta jest ostateczna w administracyjnym toku instancji.

(Warszawa, d. 20 sierpnia 1936 r. Nr. AP. 3-93).

Za MINISTRA
(—) H. Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

172.

PISMO OKÓLNE

z dnia 24 sierpnia 1936 r.

w sprawie świadectw ubóstwa.

(Nr. AP. 26-6)

Do

Urzędów Wojewódzkich, Komisarjatu Rządu na m. st. Warszawę, Prezydenta m. st. Warszawy, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów Miast.

Doszło do wiadomości Ministerstwa, że niektóre władze samorządowe, wydając zaświadczenia o stanie majątkowym (świadectwa ubóstwa), załączane do podań o wydanie zaświadczeń z rejestru skazanych, stwierdzają tylko ogólnikowo, iż petent nie ma środków na uiszczenie opłat stemplowych.

Ze względu na to, iż tego rodzaju postępowanie władz samorządowych uniemożliwia władzom sądowym powzięcie trafnej decyzji co do ewentualnego zwolnienia petenta od opłat stemplowych, a Skarb Państwa naraża przytem na uszczuplenie dochodów, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza, by wydawane przez odnośne władze zaświadczenia o stanie majątkowym osób, ubiegających się o zwolnienie od opłat stemplowych, w związku z uzyskiwaniem zaświadczeń z rejestru skazanych, były sporządzane dokładnie i prawidłowo na formularzach, przewidzianych w okólniku Nr. 101 z dn. 13 lipca 1934 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 19, poz. 183).

(—) Michałowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

173.

PISMO OKÓLNE

z dnia 25 sierpnia 1936 r.

o udzielaniu informacyj o karalności administracyjnej kandydatów do służby w P. P.

(Nr. AP. 106-204).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Doszło do wiadomości Ministerstwa, że niektóre powiatowe władze administracji ogólnej pozostawiają bez odpowiedzi zwrócone do nich zapytania o karalności administracyjnej osób, ubiegających się o służbę w Policji Państwowej.

Zważywszy, że przy zbieraniu opinji o kandydatach do służby w P. P., niezbędne są również dane co do ich karalności w drodze administracyjnej, Ministerstwo prosi o zarządzenie udzielania odnośnym władzom odpowiedzi, zawierających dokładny materjał informacyjny co do poprzedniej karalności tych osób ze wskazaniem rodzaju popełnionego wykroczenia.

(—) Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

174.

PISMO OKÓLNE

z dnia 27 sierpnia 1936 r.

o współdziałaniu władz administracyjnych z organami Polskiego Związku Stowarzyszeń Łowieckich.

(Nr. A. P. 18-9-7).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Polski Związek Stowarzyszeń Łowieckich, dążąc do skoordynowania pracy ogółu myśliwych w kierunku podniesienia zwierzostanu oraz rozwoju łowiectwa polskiego pod względem gospodarczym, prawnym i etycznym, powołał do życia szereg oddziałów wojewódzkich oraz mianował delegatów powiatowych.

Wobec tego, że opieka nad łowiectwem i nadzór nad przestrzeganiem przepisów rozporządzenia z dnia 3.XII.1927 roku o prawie

łowieckiem (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 934) należy do wojewódzkich i powiatowych władz administracji ogólnej, wskazana jest wzajemna współpraca tych władz z organami Związku. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych zaleca zatem, aby P. P. Wojewodowie i Starostowie przy wykonywaniu swych obowiązków, wynikających z postanowień prawa łowieckiego utrzymywali możliwie ścisły kontakt z odnośnymi przedstawicielami Związku oraz udzielali im poparcia przy wykonywaniu ich statutowych funkcyj.

W szczególności pożądanem jest zasięganie opinji związku w razie wyłaniających się fachowych wątpliwości przy tworzeniu i znoszeniu obwodów łowieckich, mianowaniu członków sądów rozjemczych i t. p. Niewątpliwie współdziałanie takie przyczyni się wydatnie do podniesienia stanu łowiectwa polskiego zarówno pod względem gospodarczym jak i organizacyjnym.

Również zechcą P. P. Wojewodowie i Starostowie polecić funkcjonarjuszom P. P. podległych im okręgów, aby w interesie racjonalnej gospodarki łowieckiej i walki z kłusownictwem udzielali w razie potrzeby pomocy delegatom powiatowym Związku, a zwłaszcza, aby przyjmowali dla przeprowadzenia dalszych dochodzeń, doniesienia tych delegatów o przekroczeniach przepisów, obowiązujących w dziedzinie łowiectwa.

Celem ułatwienia współpracy władze Związku będą w województwach, pod względem narodowościowym mieszanych uzgadniały z władzami administracji ogólnej kandydatury na delegatów powiatowych oraz będą nadsyłały PP. Wojewodom wykazy mianowanych delegatów, uprawnionych do działalności z ramienia Związku.

Oddziałami wojewódzkiemi Polskiego Związku Stowarzyszeń Łowieckich w chwili obecnej są;

w województwie białostockiem — Wojewódzka Rada Łowiecka w Białymstoku,

w województwie kieleckiem, lubelskiem, łódzkiem, poleskiem i warszawskiem z m. Warszawą—Polskie Towarzystwo Łowieckie w Warszawie,

w województwie krakowskiem, lwowskiem, stanisławowskiem i tarnopolskiem—Małopolskie Towarzystwo Łowieckie we Lwowie,

w województwie nowogródzkiem i wileńskiem Towarzystwo Łowieckie Ziem Wschodnich w Wilnie,

w województwie pomorskiem — Pomorskie Tow. Łowieckie w Toruniu,

w województwie poznańskiem—Wielkopolski Związek Myśliwych w Poznaniu,

w województwie śląskiem — Śląskie Towarzystwo Łowieckie w Katowicach,

w województwie wołyńskiem — Wołyńskie Stowarzyszenie Łowieckie w Łucku.

Równocześnie uchyla się pismo okólne z dn. 23 IV.1927 r. AP. 2265/27 (str. 757 Zbioru Zarz. Min. Spraw Wewn.).

(—) Michałowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 18 sierpnia - Nr. 62 Rok 1936

Poz. 453. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 20 czerwca 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych w sprawie wykonania ustawy o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego.

Poz. 454. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1936 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych.

Na podstawie art. 7 ust. (2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. w sprawie zmiany niektórych przepisów, dotyczących państwowego podatku przemysłowego i opłat stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15) ogłaszam jednolity tekst ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 106, poz. 884) z uwzględnieniem przepisów:

1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586), zmienionego rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 615) i z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 863),

2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r., zawierającego przepisy wprowadzające prawo o sądowem postępowaniu egzekucyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 93, poz. 804),

3) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 806),

4) ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173),

5) ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294),

6) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846),

7) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976),

8) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. o popieraniu rozbudowy i rozwoju gospodarczego miasta i portu Gdyni (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 42, poz. 285),

9) ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404),

10) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 505), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o zmianie ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 13),

11) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o obniżeniu obciążenia daninami komunalnemi i o innych zmianach w finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 544),

12) ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 2, poz. 6),

13) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 9),

14) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o zmianie ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 13),

15) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 14),

16) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. w sprawie zmiany niektórych przepisów, dotyczących państwowego podatku przemysłowego i opłat stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15),

17) ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych oraz w składkach i opłatach na rzecz prawno-publicznych instytucyj ubezpieczeń (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 8, poz. 88).

Podany w załączniku tekst ustawy nie obejmuje art. 3 ust. (2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o obniżeniu obciążenia daninami komunalnemi i o innych zmianach w finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 544), który stanowi, iż Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych uprawniony jest do obniżania w drodze rozporządzeń do połowy dodatków komunalnych do podatku gruntowego przypadających związkom samorządowym na podstawie art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. w przedmiocie wyrównania podatków gruntowych tudzież niektórych podatków budynkowych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505), i do zmiany podziału tych dodatków pomiędzy poszczególne rodzaje związków samorządowych na obszarze wszystkich lub niektórych województw.

Załącznik do obwieszczenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1936 r. (poz. 454).

U S T A W A

z dnia 11 sierpnia 1923 r.

o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych.

Część pierwsza.

PODATKI

A. PRZEPIS OGÓLNY.

Art. 1.

Uchwały związków samorządowych w sprawie pobierania samoistnych podatków komunalnych podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych, a to zarówno z punktu widzenia legalności, jak i celowości tych uchwał; natomiast uchwały w sprawie pobierania dodatków komunalnych do podatków państwowych wymagają zatwierdzenia przez władze nadzorcze tylko w przypadkach, przewidzianych w art. 11 i 15 niniejszej ustawy oraz w ustępie drugim art. 14 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505).

B. POSZCZEGÓLNE PODATKI.

1) Podatki od gruntów i budynków na obszarze gmin wiejskich.

Art. 2.

1) Od gruntów i budynków, położonych na obszarze gmin wiejskich, mogą być pobierane podatki komunalne tylko w postaci dodatków do podatków państwowych od gruntów i budynków.

2) Wyjątek zachodzi co do gruntów w b. dzielnicy rosyjskiej, należących do Państwa. Grunty te mogą być obciążone tylko samoistnym podatkiem w wysokości kwot, któremi podobne grunty w sąsiedztwie są obciążone dodatkami do podatków państwowych. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, określi bliżej zasady wymiaru i poboru tego podatku.

Art. 3.

1) Z dozwolonego ustawą z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505) najwyższego łącznego obciążenia gruntów i budynków, położonych na obszarze gmin wiejskich podatkami komunalnemi (art. 2), korzystać mogą: gminy wiejskie do wysokości 40%, a powiatowe związki samorządowe do wysokości 50%.

2) Gminy wiejskie w b. dzielnicy rosyjskiej są obowiązane z wpływów z powyższego podatku odstąpić gromadom wiejskim 5% pobranej kwoty, a to na pokrycie wydatków tychże

gromad. Podatki pobierane dotychczas w postaci składek na pokrycie wydatków gromad wiejskich w b. dzielnicy rosyjskiej przewidziane w art. 271 Organizacji Zarządu gubernij Królestwa Polskiego (Zb. Pr. ces. ros. Tom. II, wydanie z 1913 r.) uchyla się.

3) Gminy wiejskie mogą przekroczyć normy 40% tylko za zgodą wydziału powiatowego. W braku zgody rozstrzyga władza nadzorcza, wskazana w art. 36 i 37. Władza ta decyduje także w razie zarzutu wydziału powiatowego przeciwko uchwalonej przez gminę wiejską normie 40 % i niższej; zarzut może być wniesiony w ciągu dni 14 po otrzymaniu wiadomości urzędowej o uchwale gminnej.

2) Podatek od gruntów na obszarze miast.

Art. 4.

1) Podatek komunalny od gruntów, położonych na obszarze miast, może być pobierany w postaci dodatku do państwowego podatku gruntowego, albo w postaci samoistnego podatku.

2) Podatkowi komunalnemu od gruntów podlegają także grunty, wolne od państwowego podatku gruntowego. Podatek komunalny od tych gruntów może być pobierany tylko w postaci podatku samoistnego.

3) Grunty, położone na obszarze gmin wiejskich, przyłączonych w całości lub części po 1 stycznia 1919 r. do miast, nie podlegają samoistnemu podatkowi gruntowemu przez przeciąg 10 lat, następujących po roku, w którym nastąpiło przyłączenie.

4) W uchwale związku samorządowego, dotyczącej pobierania samoistnego podatku, mogą być przyjęte, jako podstawy wymiaru podatku w obu wypadkach, przewidzianych w poprzednich ustępach: przychód, czynsz najmu, względnie dzierżawy, wartość czynszowa (wartość użytkowa), wartość gruntów według samodzielnej klasyfikacji gminnej, albo też połączenie kilku z tych podstaw.

5) Place budowlane oraz grunty, które uzyskały charakter placów budowlanych, mogą być opodatkowane na rzecz miast jedynie w formie dodatku komunalnego do państwowego podatku od nieruchomości; dodatek ten nie może przekraczać 100% podatku państwowego.

6) Grunty państwowe w miastach w b. dzielnicy rosyjskiej nie mogą być obciążone samoistnym podatkiem gruntowym powyżej normy, wskazanej w art. 2 ustęp 2.

7) Z dozwolonego ustawą z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505) najwyższego łącznego obciążenia gruntów na obszarze miast podatkami komunalnemi miasta nie wydzielone mogą korzystać do wysokości 70%, a powiatowe związki samorządowe do wysokości 20%, miasta wydzielone do wysokości 90%.

3) Podatek od kopalń.

Art. 5.

1) Na rzecz związków samorządowych, na których obszarze znajdują się kopalnie węgla, soli lub ropy naftowej, z wyjątkiem kopalń i żup solnych, będących w zarządzie państwowym, a podlegających monopolowi państwowemu, może być ustanowiony samoistny podatek od kopalń.

2) podatek wymierzony będzie od ilości wydobytego minerału i nie może przenosić 1% ceny, względnie wartości sprzedażnej. Podatek może być różniczkowany według gatunków minerału (węgiel kamienny i brunatny, ropa borysławsko-tustanowicka i ropa specjalna, sól kamienna i warzonka).

3) Jako cenę, względnie wartość sprzedażną soli należy w rozumieniu niniejszej ustawy uważać cenę, za którą kopalnia odstępuje sól zarządowi monopolowemu.

4) Obowiązane do zapłaty tego podatku są kopalnie minerałów, wymienionych w ustępie 1. Uprawnione do wymiaru i poboru są gminy i powiatowe związki samorządowe, na których obszarze znajdują się kopalnie, budowle pomocnicze i inne przynależności.

5) Jeżeli w myśl ustępu poprzedniego jest kilka związków samorządowych współuprawnionych do poboru podatku, wtedy co do wysokości i sposobu pobierania podatku oraz co do podziału wpływów podatkowych winno nastąpić porozumienie między współuprawnionemi związkami samorządowemi. O ileby porozumienie nie było osiągnięte, sprawę rozstrzyga władza nadzorcza, wskazana w art. 36 p. b) (art. 37). Uchwały, powzięte na podstawie wyniku porozumienia, względnie rozstrzygnięcia władzy nadzorczej, podlegają zatwierdzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

6) Wpływy z podatku winny być użyte wyłącznie na cele inwestycyjne w miejscowościach, w których położone są kopalnie, budowle pomocnicze i inne przynależności kopalni.

4) Podatek od budynków na obszarze miast.

Art. 6.

1) Podatek komunalny od budynków, położonych na obszarze miast, mogą pobierać tylko miasta z zastrzeżeniem 10% dla samorządu wojewódzkiego w myśl art. 22.

2) Miasta w b. dzielnicach: rosyjskiej i austrjackiej mogą zamiast państwowego podatku od nieruchomości, przekazanego im ustawą z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 2, poz. 6), pobierać samoistny podatek od budynków.

3) Przepis art. 4 ustęp 4 stosuje się odpowiednio do podstaw wymiaru samoistnego podatku od budynków. Budynki, nie podlegające państwowemu podatkowi od nieruchomości w myśl art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 14), winny być zwolnione od samoistnego podatku.

4) Po upływie terminu, na który państwowy podatek od nieruchomości został miastom przekazany, miasta — także w b. dzielnicy pruskiej — będą miały prawo pobierać podatek od budynków w postaci dodatku do państwowego

podatku od nieruchomości, albo w postaci samoistnego podatku, który się wymierza według przepisu, zawartego w ustępie poprzednim.

5) Budynki mieszkalne i gospodarcze, położone na obszarze gmin wiejskich, przyłączonych w całości lub w części po 1 stycznia 1919 r. do miast mogą być obciążone podatkiem komunalnym od budynków, czy to w postaci podatku samoistnego, czy też dodatku do państwowego podatku od nieruchomości (od budynków) tylko do tej wysokości, do której mogłyby być obciążone, gdyby przyłączenie nie nastąpiło. Przepis ten obowiązuje lat pięć po roku, w którym przyłączenie nastąpiło.

6) Przepisy ustawy z dnia 24 marca 1933 roku o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173) pozostają w mocy.

5) Podatek od lokali.

Art. 7.

1) Uchylony.
2) Uchylony.
3) Uchylony.
4) Oprócz podatków od lokali miasta i gminy wiejskie mogą pobierać:

a) podatek od części mieszkalnych, które ze względu na swe przeznaczenie lub w stosunku do liczby osób, zamieszkujących lokal, uważać należy za zbędne (podatek od zbytku mieszkaniowego);

b) podatek za zajmowanie lokali lub ich części w hotelach, pensjonatach, pokojach umeblowanych, gospodach, zajazdach lub domach noclegowych (podatek hotelowy).

5) Podatek hotelowy obciąża osoby, korzystające z lokali lub ich części. Do ściągania podatku tego obowiązany jest właściciel przedsiębiorstwa hotelowego, który odpowiada za wpływ podatku.

6) Podatek od przemysłu i handlu.

Art. 8.

1) Podatek komunalny od przemysłu i handlu może być pobierany tylko w postaci udziału we wpływach z państwowego podatku przemysłowego, pobieranego w formie podatku od obrotu, oraz dodatku do tego podatku, pobieranego w formie świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych. Wysokość udziału oraz dodatku określa ustawa o państwowym podatku przemysłowym.

2) Wpływy z udziału i dodatku (ustęp 1), z zastrzeżeniem 10% dla samorządu wojewódzkiego (art. 22), przypadają:

a) miastom — co do podatku od przedsiębiorstw i zajęć, wykonywanych na obszarze miast,

b) powiatowym związkom samorządowym — co do podatku od przedsiębiorstw i zajęć, wykonywanych na obszarze gmin wiejskich. Powiatowe związki samorządowe obowiązane są jednak tym gminom wiejskim, na których obszarze wymienione wyżej przedsiębiorstwa i zajęcia są wykonywane, wypłacić połowę sumy, otrzymanej tytułem udziału i dodatku w podatku od tych przedsiębiorstw i zajęć, w ciągu dni 14 po otrzymaniu udziału i dodatku.

3) Wpływy z udziału komunalnego w scalonym podatku przemysłowym będą dzielone — po potrąceniu 4% na rzecz związków komunalnych na obszarze województwa śląskiego — pomiędzy związki samorządowe tak, jak są dzielone wpływy z dodatków do państwowych podatków od spożycia, zużycia względnie produkcji (art. 10), — z tą jednakże różnicą, że przypadające na rzecz komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego 35% wpływów z tego źródła przeznaczone będą wyłącznie na powiększenie funduszu zapomogowego i rozdzielane będą przedewszystkiem pomiędzy miasta, które wskutek scalenia podatku przemysłowego poniosą uszczerbek w swoich dochodach.

4) Dodatki komunalne do scalonego podatku przemysłowego, należne związkom samorządowym z lat ubiegłych do dnia 31 grudnia 1934 r., przekazane zostaną w całości komunalnemu funduszowi pożyczkowo-zapomogowemu z przeznaczeniem na zapomogi dla miast, przedewszystkiem tych, które doznają uszczerbku w swych dochodach wskutek zniesienia komunalnego podatku od towarów, przywożonych drogami żelaznemi i wodnemi.

7) Podatek dochodowy.

Art. 9.

1) W b. dzielnicach rosyjskiej i austrjackiej otrzymują miasta udział 15%, a m. st. Warszawa 20% we wpływach z państwowego podatku dochodowego, przypisanego w tychże miastach, powiatowe zaś związki samorządowe udział 15% we wpływach z państwowego podatku dochodowego, przypisanego w gminach wiejskich.

2) W b. dzielnicy pruskiej otrzymują miasta udział 15% we wpływach z państwowego podatku dochodowego, przypisanego w miastach, a powiatowe związki samorządowe udział 15% we wpływach z państwowego podatku dochodowego, przypisanego w gminach wiejskich.

3) Postanowienia art. 24 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 2, poz. 6), dotyczące dodatków do państwowego podatku dochodowego na rzecz związków samorządowych w b. dzielnicy pruskiej pozostają bez zmiany.

8) Podatek od spożycia, zużycia względnie produkcji.

Art. 10.

1) Do wszystkich państwowych podatków od spożycia, zużycia względnie produkcji z wyjątkiem podatku od węgla, olejów mineralnych i cukru oraz podatku wymienionego w art. 11 i łącznie z temi podatkami, pobierany będzie dodatek na rzecz związków samorządowych.

2) Dodatek ten wynosi 30% podatku od napojów winnych w rozumieniu ustępu 2 art. 1 ustawy z dnia 22 października 1931 r. (Dz. U. R.

P. Nr. 99, poz. 763) oraz od piwa, a 15% państwowego podatku od innych przedmiotów; wysokość dodatków komunalnych do opłaty (udziału w opłacie) monopolowej od spirytusu określają przepisy o monopolu spirytusowym.

3) Wpływy z powyższego dodatku—z wyjątkiem dodatków do opłaty (udziału w opłacie) monopolowej od spirytusu — podlegają podziałowi pomiędzy komunalny fundusz pożyczkowo-zapomogowy, utworzony na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 448), oraz miejskie i powiatowe związki somorządowe, a to w tym stosunku, że wymienionemu funduszowi przekazuje się 35%, miastom 25%, zaś powiatowym związkom samorządowym 40% ogólnej sumy wpływów z tego źródła. Podstawę rozdziału między miasta stanowi liczba mieszkańców w poszczególnych miastach, a pomiędzy powiatowe związki samorządowe — liczba mieszkańców w poszczególnych powiatach z wyłączeniem miast.

4) Z wpływów z dodatków do państwowych podatków od spożycia, zużycia względnie produkcji, przekazanych na rzecz komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego, 4/7 przeznacza się na pożyczki dla związków samorządowych, 3/7 zaś na zapomogi dla związków samorządowych.

5) Wpływy z dodatku do opłaty (z udziału w opłacie) monopolowej od spirytusu przypadają:

a) w 1/5 części samorządowi wojewódzkiemu z uwzględnieniem samorządu wojewódzkiego śląskiego, przyczem podział pomiędzy poszczególne województwa odbywa się według liczby ich mieszkańców;

b) z pozostałych 4/5 części potrąca się 4% na rzecz związków komunalnych na obszarze województwa śląskiego, resztę zaś dzieli się między komunalny fundusz pożyczkowo-zapomogowy oraz miasta i powiatowe związki samorządowe w sposób, określony w ustępie 3.

6) Aż do wprowadzenia w życie samorządu wojewódzkiego wpływy, określone pod lit. a) ustępu 5, przypadają:

a) w b. zaborze rosyjskim na rzecz Skarbu Państwa na pokrycie wydatków, które w myśl art. 2 ustawy z dnia 26 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 829) obciążać mają samorząd wojewódzki;

b) w b. zaborze austrjackim na rzecz Skarbu Państwa na pokrycie wydatków, połączonych ze spełnianiem zadań, przewidzianych ustawą z dnia 30 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 61);

c) w województwach poznańskiem i pomorskiem na rzecz wojewódzkich związków komunalnych na rachunek dotacyj, przewidzianych w ustępie 2 art. 35 niniejszej ustawy.

7) Powiatowe związki samorządowe obowiązane są z sum, otrzymanych na podstawie niniejszego artykułu, wypłacić 1/4 część gminom wiejskim na swym obszarze. Sumy te rozdziela się między gminy wiejskie według stosunku liczby mieszkańców gmin wiejskich do liczby mieszkańców powiatu z wyłączeniem miast.

8) Liczbę mieszkańców określa się według ostatniego urzędowego spisu ludności w całej Rzeczypospolitej. Liczbę mieszkańców w uzdrowiskach, posiadających charakter użyteczności publicznej, ustala się w ten sposób, że do liczby mieszkańców uzdrowiska, objętych spisem urzędowym, dolicza się 1/3 część gości sezonowych według urzędowej statystyki komisji uzdrowiskowej za rok poprzedzający.

9) Zasady i sposób rozdziału pomiędzy związki samorządowe przypadającej na nie części ryczałtu podatkowego, który na podstawie przepisów o monopolu zapałczanym wpłaca do Skarbu Państwa dzierżawca monopolu zapałczanego, określa Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

10) Przedmioty, podlegające państwowym podatkom od spożycia, zużycia względnie produkcji, nie mogą być obciążone innemi podatkami komunalnemi.

Art. 11.

1) Miasta na swym obszarze, a powiatowe związki samorządowe na obszarze gmin wiejskich mogą pobierać dodatki do opłat od wyrobu i przerobu spirytusu, wyrobu drożdży oraz od sprzedaży spirytusu i napojów alkoholowych, pobieranych na podstawie art. 62 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586), zmienionego rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 615) i z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 863), oraz do opłat od wyrobu i magazynowania napojów winnych, pobieranych na podstawie art. 16 ustawy z dnia 22 października 1931 r. o opodatkowaniu wina i miodu syconego (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 763).

2) Dodatki te nie mogą przenosić 100% opłat od wyrobu względnie 200% opłat od sprzedaży, wymienionych w poprzednim ustępie, i będą pobierane łącznie z opłatami państwowemi.

3) Uchwały w sprawie pobierania tych dodatków podlegają zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

4) Powiatowe związki samorządowe są jednak obowiązane tym gminom wiejskim, na których obszarze wykonywane są przedsiębiorstwa i zajęcia, wymienione w ustępie 1, wypłacać połowę sumy, pobranej w odnośnych gminach tytułem dodatków gminnych do opłat państwowych, pobieranych na podstawie przepisów, wymienionych w ustępie 1, w ciągu dni 14 po otrzymaniu tych dodatków.

Art. 12.

Uchylony.

9) Opłata od pism, tyczących się przeniesienia własności rzeczy nieruchomych.

Art. 13.

1) Na rzecz związków samorządowych pobiera się dodatek w wysokości 50% do opłat stemplowych, należnych w myśl rozdziałów dziesiątego i jedenastego oraz art. 106, tudzież punktu a) art. 132 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych — nie wyłączając opłaty stemplowej w wysokości 1%, przewidzianej w ustępie ostatnim art. 52 tejże ustawy. Dodatek ten pobiera się również w razie sporządzenia pisma, wymienionego w art. 52 lub 106 ustawy o opłatach stemplowych, a zwolnionego od opłaty stemplowej na mocy ustępu drugiego art. 10 lub na mocy art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. o popieraniu rozbudowy i rozwoju gospodarczego miasta i portu Gdyni (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 42, poz. 285); za podstawę obliczenia tego dodatku służy kwota, któraby się należała tytułem opłaty stemplowej w braku uwolnienia.

2) Dodatek komunalny przypada:

a) miastom, jeżeli rzecz nieruchoma położona jest na obszarze miast;

b) powiatowym związkom samorządowym, jeżeli rzecz nieruchoma jest położona na obszarze gmin wiejskich. Powiatowe związki samorządowe są obowiązane przekazać połowę otrzymanej sumy tym gminom wiejskim, na których obszarze rzecz nieruchoma jest położona.

10) Podatek od zaprotestowanych weksli.

Art. 14.

1) Od weksli, przedstawionych do protestu, pobierany będzie przez notarjuszów, względnie inne organa, uprawnione do sporządzania protestów, łącznie z opłatą państwową od protestu, podatek komunalny w wysokości 1/2% sumy wekslowej.

2) Podatek ten przypada tej gminie (wiejskiej lub miejskiej), w której obrębie przedstawiono weksel do protestu.

Art. 15.

1) Podatki komunalne od aktów notarjalnych, sporządzonych w przypadkach nie wymienionych w art. 13, 14 i 16, o ile pobierane są według stawek stałych — uchyla się.

2) Miasta na obszarze b. zaboru rosyjskiego mogą pobierać dodatek do procentowych opłat stemplowych, należnych od aktów notarjalnych, sporządzanych na obszarze danego miasta, z wyjątkiem opłat, wymienionych w art. 13, do maksymalnej wysokości 50% opłaty stemplowej. Uchwały organów stanowiących miast o pobieraniu tego dodatku podlegają zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą.

11) Podatek od spadków i darowizn.

Art. 16.

1) Do państwowego podatku od spadków i darowizn i łącznie z nim pobiera się dodatek komunalny w wysokości 10% podatku państwowego.

2) Wpływy z tego dodatku przekazują władze skarbowe komunalnemu funduszowi pożyczkowo-zapomogowemu.

3) Sposób przekazywania tych wpływów określa rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

12) Podatek od plakatów i szyldów i podatek od anonsów.

Art. 17.

1) Miastom wolno pobierać podatek od napisów firmowych i ogłoszeń, bądź umieszczonych na budynkach, słupach, kioskach lub w podobnych miejscach, bądź rozlepianych, roznoszonych, wyświetlanych lub rozpowszechnianych w podobny sposób (podatek od plakatów i szyldów) oraz podatek od ogłoszeń, powielanych drukiem, mechanicznie lub w podobny sposób (podatek od anonsów).

2) Gminom wiejskim wolno pobierać podatek od plakatów i szyldów oraz podatek od anonsów na swoim obszarze.

3) Od podatku są zwolnione ogłoszenia, zamieszczane w czasopismach, wychodzących nie rzadziej, aniżeli w miesięcznych odstępach czasu, ogłoszenia urzędowe, ogłoszenia wyborcze do reprezentacyj publicznych, ogłoszenia o odczytach i zgromadzeniach publicznych oraz ogłoszenia osób, poszukujących pracy.

4) Bliższy sposób pobierania podatku od plakatów i szyldów i podatku od anonsów określi wzorowy statut podatkowy, który ogłosi Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu w rozporządzeniu wykonawczem.

13) Podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

Art. 18.

1) Miasta winny, gminy zaś wiejskie mogą pobierać podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

2) Oprócz podatku od wstępu na wyścigi i podobne widowiska połączone z grą lub zakładami. wolno pobierać także podatki od stawek gry lub zakładów i od wygranych.

3) Maksymalne stawki podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk dla poszczególnych grup miast oraz dla gmin wiejskich, zasady wymiaru tego podatku, jak również oznaczenie tych amatorskich zawodów sportowych, które mają być wolne od podatku, określi Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz innymi zainteresowanymi ministrami.

14) Podatki od prawa polowania.

Art. 19.

1) Od wykonywania prawa polowania na mocy prawa własności gruntu, dzierżawy prawa

polowania lub innego tytułu prawnego wolno gminom wiejskim i miastom pobierać podatek komunalny.

2) Najwyższe normy podatku określi dla poszczególnych stref Państwa Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

3) Rozporządzenie wykonawcze może uzależnić wykonywanie prawa polowania od wykazania zapłaty podatku.

15) Inne podatki.

Art. 20.

1) Miastom na ich obszarze, a powiatowym związkom samorządowym na obszarze gmin wiejskich, wolno pobierać oprócz podatków, wymienionych w niniejszej ustawie, samoistne podatki, obciążające inne źródła, niewymienione w niniejszej ustawie, z uwzględnieniem art. 21.

2) Władzą nadzorczą, właściwą do zatwierdzenia uchwał w sprawie pobierania tych podatków, jest Minister Spraw Wewnętrznych, działający w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

3) Minister Spraw Wewnętrznych może w porozumieniu z Ministrem Skarbu przelać swe prawo zatwierdzania komunalnych uchwał podatkowych, odpowiadających wzorowym statutom, na władze nadzorcze, wskazane w art. 36 i 37.

Art. 21.

1) Podatek od majątku i podatek od kapitałów i rent nie może być pobierany na rzecz związków samorządowych.

2) Źródeł, które są obciążane podatkami, wymienionemi w tej ustawie, nie wolno ponownie obciążać samoistnemi podatkami z wyłączeniem podatków, przeznaczonych na ściśle określone inwestycyjne cele, pobieranych w wyjątkowych wypadkach przez oznaczony okres czasu, a nie przenoszących 50% podatków komunalnych, dopuszczonych niniejszą ustawą, czy to w postaci samoistnych podatków, czy też w postaci dodatków do podatków państwowych.

3) Również nie mogą być pobierane na rzecz związków samorządowych podatki od posiadania przedmiotów majątkowych.

C. UDZIAŁ SAMORZĄDU WOJEWÓDZKIEGO W ŹRÓDŁACH PODATKOWYCH ZWIĄZKÓW SAMORZĄDOWYCH.

Art. 22.

1) Samorząd wojewódzki otrzymuje 10% wpływów związków samorządowych z dodatków komunalnych do państwowego podatku od nieruchomości (art. 6) oraz 10% wpływów z udziału związków samorządowych w państwowym podatku przemysłowym i z dodatku do tego podatku (art. 8).

2) Ponadto samorządowi wojewódzkiemu przysługiwać będzie uprawnienie do korzystania z wpływów z dodatków komunalnych do państwowego podatku gruntowego w tych granicach, w jakich określi to prawo Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych na podstawie art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o obniżeniu obciążenia daninami komunalnemi i o innych zmianach w finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 544).

Art. 23.

Aż do wprowadzenia w życie samorządu wojewódzkiego pobory, określone w art. 22, przypadają:

a) w b. dzielnicy rosyjskiej powiatowym związkom samorządowym i miastom wydzielonym z powiatowych związków samorządowych, na pokrycie wydatków, które w myśl art. 2 ustawy z dnia 26 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 829) obciążać mają samorząd wojewódzki;

b) w b. dzielnicy austrjackiej na pokrycie wydatków połączonych ze spełnianiem zadań, przewidzianych w ustawie z dnia 30 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 61).

Art. 24.

1) Postanowienia, zawarte w art. 22, nie będą miały zastosowania w b. dzielnicy pruskiej aż do wprowadzenia tamże samorządu wojewódzkiego w życie. Aż do tego czasu pobory, określone w art. 22, przypadać będą miastom na ich obszarze, a powiatowym związkom samorządowym na obszarze gmin wiejskich.

2) Do pokrycia wojewódzkich podatków bezpośrednich są obowiązane miasta i powiatowe związki samorządowe.

3) Podstawę rozkładu podatków wojewódzkich na miasta i powiatowe związki samorządowe stanowią sumy katastralnego wymiaru państwowych podatków: gruntowego i budynkowego, służących za podstawę poboru dodatków komunalnych w miastach i powiatowych związkach samorządowych. Rozkład winien być dokonany według stanu państwowych podatków: gruntowego i budynkowego w dniu 1 lipca roku, poprzedzającego rok rachunkowy wojewódzkich związków komunalnych.

4) Wojewódzkie związki komunalne mogą uchwalić odmienną podstawę rozkładu podatków. Uchwała podlega zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

5) Uchwała sejmiku wojewódzkiego w sprawie poboru podatków w sumie, przewyższającej 10.000 krotną sumę katastralnego wymiaru państwowych podatków: gruntowego i budynkowego, podlega zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

6) W §§ 27, 28, 29 i 33 ustawy o daninach powiatowych i prowincjonalnych z dnia 23 kwietnia 1906 r. (Zbiór Ust. pruskich str. 159) zastępuje się słowa „powiatowy" i „powiaty wiejskie i miejskie" przez słowa „miasta i powiatowe związki samorządowe".

Art. 25.

Uchylony.

D. PODZIAŁ WPŁYWÓW Z PODATKÓW MIĘDZY WSPÓŁUPRAWNIONE ZWIĄZKI SAMORZĄDOWE.

Art. 26.

1) O ile niniejsza ustawa nie wskazuje sposobu obliczenia udziałów kilku współuprawnionych związków samorządowych we wpływach z poszczególnych podatków, Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu wyda w rozporządzeniu wykonawczem szczegółowe przepisy o obliczaniu tych udziałów.

2) Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu wyda w rozporządzeniu wykonawczem także przepisy, zmierzające do zapobieżenia wielokrotnemu opodatkowaniu płatników na rzecz związków samorządowych.

Część druga.

OPŁATY I SPECJALNE DOPŁATY.

A. OPŁATY.

Art. 27.

1) Związki samorządowe winny pobierać opłaty za używanie komunalnych urządzeń i zakładów dobra publicznego, zaś mogą je pobierać za czynności i poświadczenia urzędowe organów samorządowych (opłaty administracyjnej).

2) Uchwały w przedmiocie pobierania powyższych opłat nie podlegają zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

3) Władza nadzorcza może jednak żądać w każdym czasie zmian lub zniesienia uchwał, dotyczących opłat w niniejszym artykule w ust. 1) wymienionych, gdyby się okazało, że opłaty te są niewspółmierne w stosunku do kosztów utrzymania urządzeń i zakładów dobra publicznego, względnie tego działu zarządu samorządowego, za którego czynności opłaty są pobierane.

Art. 28.

1) Przedsiębiorstwa komunalne mają być w ten sposób administrowane, ażeby dochody z nich uzyskane pokrywały co najmniej koszty eksploatacji łącznie z oprocentowaniem i amortyzacją kapitału zakładowego.

2) Uchwały w przedmiocie pobierania opłat za używanie przedsiębiorstw komunalnych, względnie cen za dostarczone przez nie przedmioty, nie podlegają zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

3) Władza nadzorcza może jednak zażądać w każdym czasie zmiany opłat (cen), wymienionych w ust. 2) artykułu niniejszego.

Art. 29.

1) Związkom samorządowym wolno celem uzyskania funduszów obrotowych na utrzymanie komunalnych urządzeń i zakładów dobra publicznego oraz przedsiębiorstw pobierać zaliczki na opłaty (art. 27 i 28) od osób, korzystających z tychże zakładów, urządzeń i przedsiębiorstw.

2) Wysokość zaliczek może być różniczkowana według stopnia zamożności tych osób. W razie udowodnionego ubóstwa zaliczka nie powinna być pobierana.

3) Uchwały w przedmiocie pobierania zaliczek, przewyższających trzykrotną opłatę miesięczną, podlegają zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

Art. 30.

1) Przepisy dotychczasowych ustaw o komunalnych opłatach na cele specjalne pozostają bez zmiany. Pobieranie opłat targowych od artykułów żywności, dostarczanych przez producentów rolnych, jest dozwolone tylko w razie sprzedaży tych artykułów w miejskich halach targowych.

2) Nieaktualny.

3) Uchwały w sprawie ustanowienia i zmiany wysokości tych opłat podlegają zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

B. SPECJALNE DOPŁATY.

Art. 31.

1) Związki samorządowe winny pobierać na pokrycie kosztów założenia i utrzymania urządzeń i zakładów dobra publicznego oraz przedsiębiorstw komunikacyjnych, posługujących się własną specjalną nawierzchnią, specjalne dopłaty od tych właścicieli nieruchomości, przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, którym te urządzenia i zakłady względnie przedsiębiorstwa przynoszą szczególne korzyści gospodarcze lub udogodnienia. Wysokość specjalnej dopłaty winna być stopniowana w stosunku do wartości osiągniętych korzyści gospodarczych, względnie udogodnień.

2) Rozporządzenie wykonawcze określi sposób zawiadomienia płatników o uchwale w sprawie pobierania specjalnych dopłat i oznaczy termin do wniesienia odwołania przeciwko uchwale.

3) Odwołanie, wniesione w terminie, podlega rozstrzygnięciu władzy nadzorczej, wskazanej w art. 36 i 37. Dopóki rozstrzygnięcie nie nastąpi, uchwała nie może być wykonana w stosunku do osoby, która wniosła odwołanie.

4) Związki samorządowe mogą na skutek osobnej uchwały nie pobierać specjalnych dopłat, jeżeli pokrycie kosztów założenia i utrzymania urządzeń i zakładów dobra publicznego komunalnemi podatkami, opłatami lub innemi dochodami jest wskazane w interesie publicznym; uchwała taka podlega zatwierdzeniu władzy nadzorczej (art. 36 i 37).

Art. 32.

1) Na pokrycie kosztów założenia i utrzymania zakładów i urządzeń dobra publicznego mogą wojewódzkie związki komunalne oraz Tymczasowy Wydział Samorządowy w likwidacji pobierać specjalne dopłaty także od miast i powiatowych związków samorządowych, którym te zakłady i urządzenia przynoszą korzyści lub udogodnienia, a to stosownie do wartości tych ko-

rzyści lub udogodnień. To samo uprawnienie służy powiatowym związkom somorządowym w stosunku do miast niewydzielonych z powiatów, a położonych na ich obszarze.

2) W razie sporu, wyłaniającego się o stosowanie postanowień niniejszego artykułu między związkami samorządowemi, rozstrzyga — o ile spór dotyczy wojewódzkich związków komunalnych — Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, poza tem zaś wojewoda przy współudziale wydziału wojewódzkiego z głosem stanowczym i przy zastosowaniu przepisu art. 51 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86).

3) Do specjalnych dopłat stosuje się odpowiednie postanowienia, zawarte w art. 31 ust. 1, 2 i w drugiem zdaniu ustępu 3.

Część trzecia.

INNE ŹRÓDŁA DOCHODOWE.

Art. 33.

1) Uchwały związków samorządowych w sprawie zaciągnięcia pożyczek zarówno długoterminowych, jak i krótkoterminowych, oraz uchwały w sprawie upoważnienia organów wykonawczych związków samorządowych do wystawiania weksli, wreszcie uchwały w sprawach nabywania i pozbywania nieruchomości oraz objęcia poręki wymagają zatwierdzenia władz nadzorczych (art 36 i 37). W przypadkach, w których obowiązujące przepisy wymagają zatwierdzenia uchwał, dotyczących nabywania lub pozbywania nieruchomości przez inne władze lub organa, decyzje władz nadzorczych (art 36 i 37) będą wydawane w porozumieniu z temi władzami (organami).

2) Zadłużenie związków samorządowych w jakiejkolwiek postaci nie powinno przekraczać takiej granicy, by raty amortyzacyjne i odsetki od zaciągniętych długów nie wynosiły więcej, niż 25% dochodów zwyczajnych danego związku samorządowego. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu wyda stosowne zarządzenia celem zmniejszenia zadłużenia w tych związkach samorządowych, w których granica zadłużenia została już przekroczona. Pożyczki krótkoterminowe na zasilenie funduszów kasowych (pozabudżetowe) nie powinny przekraczać 20% zwyczajnych dochodów budżetowych, pozostałych do zrealizowania w danym roku budżetowym.

Art. 34.

Powiatowe związki samorządowe powinny ze swych dochodów udzielać zapomóg tym gminom wiejskim (w b. dzielnicy rosyjskiej także gromadom), których dochody, mimo wyzyskania wszystkich źródeł dochodowych, są tak szczupłe, że nie wystarczają na pokrycie wydatków bieżących.

Art. 35.

1) Ustawy, przewidujące dla związków samorządowych dotacje ze Skarbu Państwa lub z funduszów innych związków samorządowych na określone cele komunalne lub ustanawiające udział Skarbu Państwa lub innych związków samorządowych w pokrywaniu wydatków na takie cele pozostają w mocy.

2) Aż do czasu wprowadzenia w życie samorządu wojewódzkiego wojewódzkie związki komunalne w b. dzielnicy pruskiej otrzymują dla spełnienia zadań, przewidzianych w ustawie z dnia 30 kwietnia 1873 r. o dotacji związków prowincjonalnych (Zbiór Ustaw pruskich str. 187), w ustawie z dnia 8 lipca 1875 r. w przedmiocie wykonania §§ 5 i 6 powołanej ustawy (Zbiór Ustaw pruskich str. 497) i w ustawie z dnia 2 czerwca 1902 r. w sprawie przekazania związkom prowincjonalnym dalszych rat dotacyjnych (Zbiór Ustaw pruskich str. 167) zamiast kwot, określonych w tych ustawach, tytułem rocznej dotacji ze Skarbu Państwa ryczałtową sumę, wynoszącą 600.000 zł dla związku poznańskiego, zaś 425.000 zł dla pomorskiego. Dotacja ta płatna jest w 12 równych ratach miesięcznych.

Część czwarta.

WŁADZE NADZORCZE I ICH POSTĘPOWANIE.

Art. 36.

Władzami nadzorczemi, właściwemi do działania w myśl niniejszej ustawy, o ile ona inaczej nie postanawia, są:

a) w stosunku do gmin wiejskich i miast, nie wydzielonych z powiatowych związków samorządowych, wydziały powiatowe, poza wyjątkami, wynikającemi z art. 55 ust. (3) i art. 96 ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294);

b) w stosunku do miast wydzielonych z powiatowych związków samorządowych, z wyjątkiem m. st. Warszawy i m. Gdyni, oraz w stosunku do powiatowych związków samorządowych — wydziały wojewódzkie;

c) w stosunku do gminy m. st. Warszawy i gminy m. Gdyni oraz w stosunku do wojewódzkich związków komunalnych — Minister Spraw Wewnętrznych, działający w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 37.

1) Aż do wprowadzenia w życie samorządu wojewódzkiego władzą nadzorczą, właściwą do działania w miejsce wydziału wojewódzkiego w myśl niniejszej ustawy, jest Minister Spraw Wewnętrznych, działający, z wyjątkiem wypadków, przewidzianych w art. 3 ust 3, w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

2) Minister Spraw Wewnętrznych i Minister Skarbu mogą w obopólnem porozumieniu przekazać swoje uprawnienia w tym zakresie całkowicie lub częściowo podległym im bezpośrednio władzom państwowym.

Art. 38.

1) Przeciw orzeczeniu władzy nadzorczej służy, o ile ustawa niniejsza inaczej nie postanawia, związkom samorządowym, a w wypadkach, przewidzianych w art. 31, także osobom interesowanym, prawo wniesienia odwołania w ciągu 14 dni po doręczeniu orzeczenia.

2) Władzą, powołaną do rozstrzygania tych odwołań i decydującą ostatecznie jest:

a) w stosunku do orzeczeń wydziału powiatowego — wydział wojewódzki, przyczem aż do wprowadzenia w życie samorządu wojewódzkiego art 37 ma odpowiednie zastosowanie;

b) w stosunku do orzeczeń wydziału wojewódzkiego — Minister Spraw Wewnętrznych, działający w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

3) Poza tem mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341), zmienionego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976) oraz przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 806).

Art. 39.

1) Uchwała, podlegająca zatwierdzeniu, winna być w ciągu dni piętnastu po jej powzięciu skierowana wraz z danemi, które wskaże rozporządzenie wykonawcze, bepośrednio do przełożonej władzy nadzorczej. Jeżeli władza ta nie jest właściwa do zatwierdzenia uchwały, obowiązana jest w ciągu dalszych dni siedmiu uchwałę skierować do właściwej władzy nadzorczej, która w dniu otrzymania uchwały wyda poświadczenie odbioru.

2) Jeżeli uchwała jest należycie poparta danemi, wskazanemi w rozporządzeniu wykonawczem, władza nadzorcza wyda swą decyzję w przedmiocie zatwierdzenia w ciągu dalszych sześćdziesięciu dni; w razie braku tych danych zwróci ją w ciągu tygodnia po otrzymaniu uchwały do uzupełnienia.

3) Gdyby władza nadzorcza w powyższych terminach nie doręczyła związkowi samorządowemu zawiadomienia o odmowie zatwierdzenia, ani nie zwróciła mu uchwały do uzupełnienia, uważa się uchwałę z upływem 60 dni po jej otrzymaniu za zatwierdzoną.

4) Za dzień zawiadomienia o decyzji władzy nadzorczej w razie nadania na pocztę — uważe się dzień nadania na pocztę.

Art. 40.

Uchwała zatwierdzona ma moc obowiązującą od dnia jej pozwięcia jeżeli w uchwale lub w zatwierdzeniu nie jest oznaczony dzień późniejszy.

Art. 41.

Władza nadzorcza może odmówić rozpoznania uchwały, nie przedłożonej w terminie, oznaczonym w art. 39 ust. 1.

Art. 42.

O ile według innych ustaw uchwały związków samorządowych w sprawie pobierania podatków, opłat i dopłat, względnie składek, oraz zaciągania pożyczek podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych, władzami właściwemi do zatwierdzenia tych uchwał są władze nadzorcze, wskazane w art .36 i 37, przyczem art. 38 — 41 mają odpowiednie zastosowanie.

Część piąta.

WYMIAR I POBÓR DANIN KOMUNALNYCH.

Art. 43.

1) Wymiar i pobór samoistnych danin komunalnych uskutecznia zarząd związku samorządowego lub organ przez ten zarząd upoważniony. Wymiar i pobór samoistnych danin komunalnych, przypadających na rzecz powiatowego związku samorządowego, może wydział powiatowy poruczyć gminom wiejskim za wynagrodzeniem do wysokości 3% sum, pobranych i wpłaconych na rzecz powiatowego związku samorządowego.

2) Wymiar, pobór i ściąganie dodatków komunalnych do podatków i opłat państwowych uskutecznia ten sam organ urzędowy, który jest powołany do wymiaru, poboru i ściągania tej daniny państwowej, z którą wiąże się dodatek.

3) Uchylony.

4) Notarjusze pobierają za czynności wiążące się z wymiarem i poborem dodatków, wymienionych w art. 13 i 16, wynagrodzenia w wysokości 2% sum, wypłaconych związkom samorządowym tytułem tych dodatków. Przepisy niniejszego ustępu mają również zastosowanie do wymiaru i poboru podatków, wymienionych w art. 14 i 15.

Art. 44.

1) Celem uzyskania podstaw wymiaru samoistnych danin komunalnych zarząd związku samorządowego lub organ, przez ten zarząd upoważniony, mają prawo:

a) żądać od stron lub ich zastępców prawnych oraz od świadków i znawców odpowiedzi na określone pytania, w razie zaś wątpliwości co do udzielonych odpowiedzi, żądać od stron lub ich zastępców prawnych przedłożenia ksiąg handlowych i gospodarczych oraz innych dowodów;

b) zwracać się do zarządów innych związków samorządowych, jako też do władz państwowych o podanie podstaw opodatkowania ujawnionych przy wymiarze podatków państwowych i komunalnych.

2) Władze i organa samorządowe, zarówno jak i znawcy, winni zachować w tajemnicy okoliczności i dane, które doszły do ich wiadomości przy wykonywaniu wspomnianych czynności.

Art. 45.

1) Aż do ustalenia wysokości dodatku komunalnego na rok bieżący pobiera się dodatek tymczasowo według normy, ustalonej na rok poprzedni

2) Kwota pobranego tymczasowo dodatku komunalnego będzie zaliczona na jego należność, ostatecznie ustaloną.

Art. 46.

1) Uchwały w sprawie wprowadzenia lub zmiany samoistnych danin komunalnych, jak również uchwały w sprawie wysokości dodatków komunalnych do podatków państwowych, powinny być podejmowane najpóźniej do końca grudnia.

2) O wymiarze samoistnych danin komunalnych powinien być każdy płatnik powiadomiony indywidualnie, o ile ustawy lub statuty podatkowe nie przewidują odmiennego sposobu zawiadomienia.

3) O wysokości i terminach płatności (art. 54) wszystkich samoistnych danin komunalnych, wymierzonych w stosunku rocznym, powinien być płatnik powiadomiony równocześnie przed dniem 1 kwietnia; wyjątek stanowią przypadki, gdy podstawa wymiaru samoistnej daniny komunalnej powstanie dopiero w ciągu roku budżetowego.

Art. 47.

W razie poboru dodatku komunalnego do podatków (opłat) państwowych zarząd związku samorządowego winien normę dodatku podać do wiadomości publicznej przez ogłoszenie w sposób, w danej miejscowości przyjęty. Tak samo winny być ogłoszone uchwały w przedmiocie pobierania samoistnych podatków i opłat.

Art. 48.

1) Przeciwko wymiarowi samoistnych danin komunalnych służy płatnikowi prawo wniesienia odwołania w ciągu czternastu dni do władz nadzorczych za pośrednictwem władzy, która dokonała wymiaru.

2) Termin czternastodniowy biegnie od dnia następnego po zawiadomieniu płatnika o wymiarze podatku, względnie po wezwaniu go do uiszczenia danin innego rodzaju, o ile ustawy lub uchwały o poborze danin nie zawierają odmiennych postanowień.

3) Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku terminowego uiszczenia daniny.

4) Władzami, powołanemi do rozstrzygania odwołań i decydującemi ostatecznie, są:

a) w stosunku do gmin wiejskich (w b. dzielnicy rosyjskiej także gromad) i miast nie wydzielonych z powiatowych związków samorządowych — wydziały powiatowe;

b) w stosunku do miast wydzielonych z powiatowych związków samorządowych z wyjątkiem m st. Warszawy, tudzież w stosunku do wydziałów powiatowych — wydziały wojewódzkie, a do czasu wprowadzenia w życie samorządu wojewódzkiego — Minister Spraw Wewnętrznych, który może przelać swe uprawnienia na bezpośrednio podległe mu władze;

c) w stosunku do m. st. Warszawy — Minister Spraw Wewnętrznych.

5) Poza tem mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341), zmienionego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz U. R. P. Nr. 110, poz. 976) oraz przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 806).

Art. 49.

1) Odrębne odwołania przeciwko wymiarowi dodatków do podatków państwowych są dopuszczalne tylko w razie zaprzeczenia prawa związku samorządowego do pobierania dodatków wogóle lub według stopy, określonej w orzeczeniu wymiarowem. Do takich odwołań stosuje się odpowiednio postanowienia, zawarte w art. 48.

2) Poza wypadkiem, wspomnianym w ust. 1, odwołania przeciwko wymiarowi dodatków do podatków winny być wnoszone łącznie z reklamacjami, skargami lub odwołaniami przeciwko wymiarowi podatków państwowych.

Art. 50.

Przepisy o środkach prawnych, służących płatnikom w b. dzielnicy pruskiej przeciwko pociąganiu ich do opłacania danin komunalnych, pozostają bez zmiany

Art. 51.

Podwyższenie, zniżenie, uchylenie, odpisanie, odroczenie zapłaty, lub zwrot podatku państwowego pociąga za sobą z mocy samego prawa odpowiednie podwyższenie, zniżenie, uchylenie, odpisanie, odroczenie zapłaty, lub zwrot dodatku komunalnego.

Art. 52.

1) Zwrot dodatków zarządza władza, która pobrała podatki (opłaty) państwowe.

2) O ile kwota dodatku komunalnego, ulegająca zwrotowi, nie będzie mogła być pokryta drogą potrącenia z wpływów, należnych związkowi samorządowemu, przy następnej wypłacie (art. 58), winien związek samorządowy dokonać zwrotu na wezwanie w ciągu dni czternastu.

Art. 53.

Art. 51 i 52 nie mają zastosowania w b. dzielnicy pruskiej, gdy dodatki komunalne do podatków państwowych pobierane są samodzielnie przez związki samorządowe. W tych wypadkach obowiązują dotychczasowe przepisy.

Art. 54.

1) Statuty samoistnych danin komunalnych winny ściśle oznaczać terminy płatności tych danin. W braku takiego oznaczenia zapłata winna nastąpić w terminie ustalonym w orzeczeniu wymiarowem. Samoistne daniny komunalne z reguły mają być płacone w dwóch równych ratach półrocznych: w miesiącu kwietniu i listopadzie.

2) Dodatki komunalne do podatków państwowych winny być uiszczone równocześnie z podatkami (opłatami) państwowemi. Związki samorządowe w b. dzielnicy pruskiej mogą uchwalić odmienne terminy poboru dodatków, których wymiaru dokonywują samodzielnie.

Art. 55.

1) Nieuiszczone we właściwym terminie samoistne daniny komunalne ściąga zarząd związku samorządowego w drodze egzekucji, do której stosuje się odpowiednio przepisy o egzekucji podatków i opłat państwowych.

2) Powiatowe związki samorządowe mogą ściągać podatki albo samodzielnie, albo przy pomocy zarządów miejskich i gminnych.

3) Na obszarze b. dzielnicy austrjackiej nieuiszczone we właściwym terminie samoistne daniny komunalne mogą być ściągane w drodze egzekucji sądowej.

4) Przepisy o ściąganiu danin w drodze egzekucji sądowej w b. dzielnicy rosyjskiej i pruskiej nie ulegają zmianie.

Art. 56.

W razie nieuiszczenia we właściwym terminie danin komunalnych związki samorządowe mogą pobierać odsetki i odsetki ulgowe według przepisów, zawartych w ustawie z dnia 18 marca 1935 r. o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych oraz w składkach i opłatach na rzecz prawno-publicznych instytucyj ubezpieczeń (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 8, poz. 88) oraz koszty egzekucyjne według przepisów, zawartych w ustawie z dnia 31 lipca 1924 r. o pobieraniu od zaległości w podatkach bezpośrednich oraz w należytościach stemplowych kar za zwłokę, odsetek za odroczenie, tudzież kosztów egzekucyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 721), zmienionej częściowo rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 401).

Art. 57.

Wpłaty na podatki (opłaty) państwowe, do których przypisane są dodatki komunalne, rozkłada się proporcjonalnie na podatki państwowe i dodatki wszystkich związków samorządowych z przynależnemi odsetkami i odsetkami ulgowemi.

Art. 58.

1) Sumy wpływów z dodatków komunalnych do podatków (opłat) państwowych oraz z odsetek i odsetek ulgowych z każdego miesiąca będą wypłacone związkom samorządowym, uprawnionym do ich poboru, w najkrótszym czasie — najpóźniej do dni czternastu po upływie miesiąca.

2) W tych samych terminach wypłaca się związkom samorządowym przypadające im sumy z udziałów w państwowych podatkach: dochodowym i przemysłowym.

3) Dodatki do podatków od spożycia, zużycia względnie produkcji (art. 10), będą przekazywane co miesiąc na rzecz związków samorządowych.

Art. 59.

1) Przepisy o poborze podatków (opłat) państwowych, w szczególności o obowiązku zapłaty, terminie płatności, sposobie przymusowego ściągania z majątku ruchomego i nieruchomego, prawie zastawu na nieruchomości, odpisaniu z powodu niemożności ściągnięcia, przedawnieniu wymiaru i prawa ściągania oraz o prawie pierwszeństwa zastawnego na nieruchomościach — stosuje się odpowiednio do poboru dodatków do tych podatków (opłat) na rzecz związków samorządowych.

2) Dodatek komunalny, przewidziany w art. 13, należy uiścić w ten sam sposób, w jaki ma być uiszczona opłata stemplowa; w razie jednak uiszczenia opłaty stemplowej w sposób, wymieniony w punkcie a) art. 23 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych, dodatek komunalny ma być uiszczony gotówką w ciągu 3 tygodni od dnia sporządzenia pisma, podlegającego opłacie stemplowej, przyczem uiszczenie nastąpić powinno w kasie tego związku samorządowego, któremu należy się dodatek komunalny. Nieuiszczenie dodatku komunalnego w należnej sumie, we właściwym terminie i w prawidłowy sposób powoduje skutki takie same, jakie powodują uchybienia tego rodzaju w zakresie opłaty stemplowej.

3) Prawo do wymiaru samoistnej daniny komunalnej w przypadku karalnego uchylenia się płatnika od tej daniny przysługuje związkom samorządowym w ciągu lat pięciu, poczynając od roku, następującego po tym roku, w którym nastąpiło karalne uchylenie się od daniny. Obowiązek zapłaty takiej daniny przechodzi również na spadkobierców z tem, iż odpowiadają oni za daninę tylko do wysokości swej części spadkowej, a termin przedawnienia skraca się dla nich do jednego roku.

4) Prawo do wymiaru samoistnej daniny komunalnej w przypadku pominięcia płatnika — bez jego winy — przy wymiarze tej daniny przedawnia się w ciągu roku, następującego po tym roku, w którym wymiar miał być dokonany. Obowiązek zapłaty takiej daniny przechodzi również na spadkobierców, jednak tylko do wysokości ich części spadkowej.

5) Wymierzone już samoistne daniny komunalne, których zapłata zalega, przedawniają się po trzech latach, licząc od dnia, w którym przypadał termin ich płatności. Obowiązek ich zapłaty przechodzi również na spadkobierców do wysokości ich części spadkowej. Przedawnienie przerywa się przez doręczenie zobowiązanemu

wezwania do zapłaty, przez odroczenie zapłaty lub przez zarządzenie przymusowego ściągnięcia.

Art. 60.

1) Powiatowe związki samorządowe w b. dzielnicy pruskiej pobierają podatki bezpośrednio od indywidualnych płatników.

2) Postanowienia ustawy o daninach komunalnych z dnia 14 lipca 1893 r. (Zb. ust. pruskich str. 152) dotyczące komunalnych podatków bezpośrednich, z wyjątkiem przepisów o środkach prawnych, stosuje się odpowiednio do bezpośrednich podatków powiatowych, ze zmianami, wprowadzonemi późniejszemi ustawami, jak również ustawą niniejszą.

3) Płatnikom przysługują środki prawne w myśl § 14 ust. 2 i § 11 ust. 4 i 5 ustawy o daninach powiatowych i prowincjonalnych z dnia 24 kwietnia 1906 r. (Zb. ust. pruskich str. 159).

Art. 61.

1) Na poczet wojewódzkich podatków bezpośrednich w b. dzielnicy pruskiej (art. 24) miasta i powiatowe związki samorządowe są obowiązane wpłacać do kasy wojewódzkiego związku komunalnego co miesiąc zaliczkę, równającą się 1/10 części wpływów, uzyskanych ze wszystkich podatków miejskich i powiatowych w ubiegłym miesiącu kalendarzowym. Zaliczki winny być uiszczone w ciągu czternastu dni po upływie każdego miesiąca kalendarzowego. W przeciwnym razie wojewódzki związek komunalny będzie mógł sam zastosować względem opieszałych miast i powiatowych związków samorządowych środki przymusowe ściągnięcia należności.

2) Celem wykonania nadzoru nad miastami i powiatowemi związkami samorządowemi co do ścisłego spełnienia obowiązku, nałożonego na nie w niniejszym artykule, wojewódzki związek komunalny może wysyłać swych delegatów, którym służy prawo badania ksiąg podatkowych oraz dotyczących pism i akt miast i powiatowych związków samorządowych.

3) Wojewódzki związek komunalny może ustanowić zaliczkę w odmiennej wysokości. Uchwała podlega zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

4) Kwoty wpłaconych zaliczek będą potrącone z należności wojewódzkich dodatków do podatków bezpośrednich

Część szósta.

KARY.

Art. 62.

1) Kto w zamiarze uchylenia się od obowiązku płacenia danin komunalnych składa wobec właściwej władzy samorządowej nieprawdziwe lub niezupełne zeznania, albo w tym samym zamiarze odmawia odpowiedzi na określone pytania, albo usuwa przedmioty, podlegające daninom komunalnym, albo przedmiotów takich nie zgłasza do opodatkowania — podlega karze pieniężnej do wysokości 20-krotnej sumy daniny, utraconej lub na utratę narażonej.

2) Kara nie uwalnia płatnika od obowiązku zapłacenia daniny.

3) Współwinny podlega karze narówni ze sprawcą.

Art. 63.

Kto wezwany w charakterze świadka albo znawcy, w zamiarze uwolnienia innej osoby od obowiązku płacenia danin komunalnych, wobec właściwej władzy samorządowej odmawia złożenia zeznania, lub składa fałszywe zeznanie — podlega karze pieniężnej do wysokości 1.037 zł 70 gr.

Art. 64.

Kto, jako członek zarządu samorządowego, urzędnik lub funkcjonarjusz samorządowy, bez upoważnienia właściwej władzy ujawnia osobom niepowołanym okoliczności i dane, które doszły do jego wiadomości przy wykonywaniu czynności, wymienionych w art. 44, podlega karze aresztu, a w b. dzielnicy pruskiej — karze aresztu lub więzienia, na czas do trzech miesięcy i karze pieniężnej w wysokości do 1.037 zł 70 gr lub jednej z tych kar.

Art. 65.

1) Kary pieniężne za czyny, wymienione w art. 62 i 63, wymierza zarząd związku samorządowego.

2) Do żądania strony rozpatrzenia sprawy w drodze sądowej ma zastosowanie art. 640 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 marca 1928 r., zawierającego kodeks postępowania karnego (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 313) w brzmieniu obwieszczenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 725).

3) Kary pieniężne, nałożone na mocy art. 62 i 63, podlegają egzekucji narówni z daninami komunalnemi i wpływają do kasy związku samorządowego, uprawnionego do poboru daniny.

4) Do orzeczenia w sprawach o czyny, wymienione w art. 64, są wyłącznie właściwe sądy grodzkie.

Art. 66.

Karę pieniężną wymierzoną na mocy art. 62, 63 lub 64, w razie niemożności ściągnięcia zamienia sąd grodzki na karę pozbawienia wolności na czas do 3 miesięcy.

Art. 67.

1) W uchwałach związków samorządowych mogą być przewidziane kary porządkowe do wysokości 345 zł 90 gr za wykroczenia przeciwko przepisom o wymiarze i poborze danin komunalnych oraz statutom i uchwałom podatkowym, opartym na tych przepisach.

2) Uchwały takie (ustęp 1) podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych.

3) Kary wymierza zarząd związku samorządowego.

4) Do kar, nałożonych na podstawie niniejszego artykułu, mają zastosowanie przepisy, zawarte w ust. 2 i 3 art. 65.

Część siódma.

PRZEPISY OGÓLNE.

Art. 68.

1) Nieaktualny.
2) Nieaktualny.

Art. 69.

O ile ustawy nałożą na związki samorządowe nowe zadania, winny one zapewnić dostateczne źródła dochodów na pokrycie wydatków, połączonych ze spełnieniem tych zadań.

Art. 70.

1) Budżet związków samorządowych winien być zarówno pod względem okresu budżetowego, jak i pod względem jednostki obliczeniowej dostosowany do budżetu Państwa.

2) Rozporządzenie wykonawcze określi termin zarówno wyłożenia budżetu związków samorządowych do publicznej wiadomości, jak i uchwalenia budżetu.

Art. 71.

Wyrazy „związki samorządowe", użyte w niniejszej ustawie bez bliższego określenia, oznaczają powiatowe związki samorządowe i wojewódzkie związki komunalne, jako też gminy wiejskie i miasta.

Art. 72.

1) Przepisy niniejszej ustawy, dotyczące miast, mają zastosowanie także do gmin wiejskich o charakterze miejskim, a przepisy niniejszej ustawy, dotyczące gmin wiejskich mają zastosowanie także do miast o charakterze wiejskim. Gminy wiejskie o charakterze miejskim, jako też miasta o charakterze wiejskim oznaczy Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

2) Gminy wiejskie o charakterze miejskim mają prawo pobierać na swoją rzecz podatek od lokali na podstawie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 505), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o zmianie ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 13), a to do takiej wysokości, w jakiej podatek ten w myśl wymienionego dekretu przypada miastom. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, określi bliżej sposób wymiaru i poboru tego podatku.

Część ósma.

PRZEPISY KOŃCOWE.

Art. 73.

Nieaktualny.

Art. 74.

1) Ustawa niniejsza obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego.

2) Przepisy niniejszej ustawy, dotyczące b. dzielnicy austrjackiej, obowiązują także na ziemiach Spisza i Orawy.

Art. 75.

1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2) Przepisy, dotyczące poboru podatków komunalnych, wymienionych w art. 2, 3, 4, 6, 8 i 9, obowiązują od 1 stycznia 1923 r.

3) Przepis art. 35 ustęp 2 obowiązuje również od dnia 1 stycznia 1923 r, z tem, że ustanowienie rocznych dotacyj dla wojewódzkich związków komunalnych w stałych kwotach ryczałtowych obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1932 r.

4) Minister Spraw Wewnętrznych oznaczy w porozumieniu z Ministrem Skarbu termin, w którym nabiorą mocy obowiązującej postanowienia, zawarte w art. 10.

Art. 76.

Przepisy ustaw, sprzeczne z niniejszą ustawą, tracą moc obowiązującą. O ile inne ustawy powołują się na takie przepisy, należy zamiast nich odpowiednio stosować przepisy niniejszej ustawy.

Art. 77.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Poz. 455. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 30 lipca 1936 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu statutu Banku Polskiego.

z 20 sierpnia Nr. 63. Rok 1936

Poz. 456. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 18 sierpnia 1936 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień protokółu taryfowego polsko - finlandzkiego, podpisanego w Warszawie dnia 16 lipca 1936 r.

Poz. 457. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 18 sierpnia 1936 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień protokółu polsko - szwedzkiego, podpisanego w Warszawie dnia 3 lipca 1936 r., zmieniającego protokół handlowy polsko - szwedzki, podpisany dnia 21 października 1933 r.

Poz. 458. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 18 sierpnia 1936 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień podpisanego w Warszawie dnia 12 sierpnia 1936 r. protokółu dodatkowego do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką, podpisanej dnia 10 lutego 1934 r.

Poz. 459. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 lipca 1936 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 kwietnia 1935 r. o stosunku służbowym, uposażeniu i zaopatrzeniu emerytalnym pracowników „Polskiego Mono-

polu Tytoniowego", „Państwowego Monopolu Spirytusowego" i „Polskiego Monopolu Solnego".

Poz. 460. Rozporządzenie Ministra Skarbu i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 lipca 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o zmianie rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dna 26 marca 1935 r. w sprawie organizacji i trybu postępowania Centralnej Komisji Oszczędnościowo-oddłużeniowej dla Samorządu.

Na podstawie art. 13 ust. (3) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846), zmienionego dekretami Prezydenta Rzeczypospolitej: z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 506) i z dnia 7 maja 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 278) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 marca 1935 r. w sprawie organizacji i trybu postępowania Centralnej Komisji Oszczędnościowo - Oddłużeniowej dla Samorządu (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 132) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 1 w ust. (1) wyrazy: „Prezesie Rady Ministrów" zastępuje się wyrazami: „Ministrze Skarbu"; na końcu tego paragrafu dodaje się ustęp (3) w brzmieniu następującym:

„(3) Powołane w dalszych przepisach rozporządzenia niniejszego artykuły bez bliższego określenia, oznaczają artykuły rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846), w brzmieniu dekretów Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 506) i z dnia 7 maja 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 278).";

2) w § 2 w ust. (1) w pkt. 4) użyte dwukrotnie wyrazy „Prezesa Rady Ministrów" zastępuje się wyrazami: „Ministra Skarbu lub Ministra Spraw Wewnętrznych"; w ust. (2) wyrazy: „Prezesowi Rady Ministrów" zastępuje się wyrazami: „Ministrowi Skarbu i Ministrowi Spraw Wewnętrznych";

3) paragraf 3 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 3. Centralna komisja w zakresie akcji oddłużeniowej:

1) rozpatruje wnioski o wszczęcie postępowania oddłużeniowego w przypadkach, przewidzianych w art. 17 ust. (3) i w razie uwzględnienia wniosku przeprowadza postępowanie oddłużeniowe;

2) rozpatruje plany oddłużenia uchwalone przez komisję w przypadkach zgłoszenia sprzeciwu przez strony, i bądź zatwierdza plan oddłużenia, bądź ustala nowy plan oddłużenia (art. 20);

3) zawiesza na wniosek właściwych komisji na okres do 6 miesięcy egzekucję zobowiązań prywatno - prawnych związków samorządowych (art. 18 ust. (3));

4) orzeka ulgi w spłacie zobowiązań związków samorządowych wobec Skarbu Państwa, funduszów państwowych, instytucyj ubezpieczeń społecznych oraz innych instytucyj publiczno-prawnych, Banku Gospodarstwa Krajowego, Państwowego Banku Rolnego i banków komunalnych (art. 14 ust. (2) pkt. 3);

5) postanawia o zastosowaniu do spłaty lokat instytucyj prawa publicznego w Banku Gospodarstwa Krajowego lub bankach komunalnych, użytych zgodnie z przeznaczeniem na kredyty dla związków samorządowych, ulg orzeczonych w spłacie zobowiązań związków samorządowych z tytułu kredytów, udzielonych z tych lokat;

6) wnosi sprawy do Urzędu Rozjemczego do spraw kredytowych samorządu terytorialnego (art. 22);

7) uchwala wnioski dla Ministra Skarbu co do generalnych ulg w spłacie poszczególnych rodzajów należności Skarbu Państwa od związków samorządowych (art. 7);

8) udziela instrukcyj komisjom";

4) paragraf 10 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 10. W przypadkach rozpatrywania przez centralną komisję planów oddłużenia na skutek sprzeciwu stron (§ 3 pkt. 2)) stosuje się odpowiednio przepisy § 8 i 9 z następującymi zmianami:

1) jeżeli wierzyciele, którzy wnieśli sprzeciw, reprezentują nie więcej niż 1/4 sumy wierzytelności, objętej planem oddłużenia, postanowienie centralnej komisji, zatwierdzające plan oddłużenia, może być powzięte na posiedzeniu odbytym bez uprzednich obwieszczeń, przewidzianych w § 8, i bez wysłuchania stron,

2) w razie zatwierdzenia planu oddłużenia w brzmieniu ustalonym przez komisję, centralna komisja ogłasza tylko swe postanowienie o zatwierdzeniu planu oddłużenia";

5) paragraf 12, 13 i 14 skreśla się, a w miejsce ich wstawia się § 12 — 16 treści następującej:

„§ 12. (1) Wnioski komisyj o zawieszeniu egzekucji zobowiązań prywatnoprawnych (art. 18 ust. (3)) centralna komisja może rozpatrywać bez udziału stron.

(2) Postanowienie o zawieszeniu egzekucji przewodniczący centralnej komisji ogłasza w dzienniku wojewódzkim. Odpis postanowienia przesyła się związkowi samorządowemu, bezpośredniej władzy nadzorczej oraz właściwej izbie skarbowej.

§ 13. (1) Ulgi w spłacie należności wierzycieli, wymienionych w art. 14 ust. (2) pkt. 3), mogą obejmować: ustalenie szczegółowe warunków spłaty należności, rozłożenie spłaty należności na raty, obniżenie oprocentowania, umorzenie odsetek, odsetek zwłoki i innych należności ubocznych, zwolnienie od opłaty odsetek na przyszłość, wreszcie całkowite bądź częściowe umo-

rzenie należności. Decyzjami centralnej komisji mogą być objęte tylko należności powstałe przed dniem 1 kwietnia 1936 r.

(2) Wymienione w ust. (1) ulgi centralna komisja może orzekać bez względu na to, czy co do danego związku samorządowego zostało wszczęte postępowanie oddłużeniowe w trybie art. 17.

(3) Decyzje centralnej komisji w sprawie ulg, o których mowa w ust. (1), zapadają na wniosek interesowanego związku samorządowego, władzy nadzorczej lub przewodniczącego komisji. Wniosek związku samorządowego powinien być zgłoszony za pośrednictwem przewodniczącego właściwej komisji.

(4) Przewodniczący komisji przedkłada wniosek centralnej komisji, dołączając do niego: 1) własną opinję, 2) wykaz wszystkich długów związku samorządowego, 3) projekt planu obsługi długów, 4) materjały uzasadniające możność płatniczą związku samorządowego.

§ 14. (1) O terminie posiedzenia centralnej komisji, na którym mają być rozpatrywane ulgi w spłacie należności wierzycieli, wymienionych w art. 14 ust. (2) pkt. 3), biuro centralnej komisji zawiadamia dłużny związek samorządowy, wierzycieli, bądź ich władze nadzorcze, a jeśli chodzi o należności Skarbu Państwa również władze, sprawujące zarząd wierzytelności, co najmniej na 7 dni przed terminem posiedzenia.

(2) Przedstawiciele związku samorządowego, wierzyciele lub osoby przez nich upoważnione oraz przedstawiciele władz nadzorczych wierzycieli mogą na posiedzeniu centralnej komisji składać wyjaśnienia co do wysokości i charakteru wierzytelności oraz udzielać innych wyjaśnień na wezwanie przewodniczącego. Ponadto na posiedzeniach mogą być obecni i składać wyjaśnienia rzeczoznawcy zaproszeni przez przewodniczącego.

(3) Odpisy decyzyj centralnej komisji, orzekające ulgi z art. 14 ust. (2) pkt. 3), doręcza się stronom, wymienionym w ust. (1), władzom nadzorczym związków samorządowych oraz właściwej izbie skarbowej.

§ 15. (1) W sprawach, wymienionych w § 3 pkt. 1 — 6, uchwały centralnej komisji zapadają w komplecie złożonym z 7 członków. Skład kompletu wyznacza przewodniczący.

(2) Na posiedzenia centralnej komisji w sprawach, nie objętych ust. (1), powinni być zaproszeni wszyscy członkowie. Do ważności posiedzenia potrzebna jest obecność co najmniej połowy członków, w tym przewodniczącego lub jego zastępcy.

(3) Uchwały centralnej komisji zapadają większością głosów; w razie równości głosów przeważa zdanie, za którym wypowiedział się przewodniczący.

§ 16. Wszelkie obwieszczenia decyzyj i wyciągi podpisują przewodniczący centralnej komisji i sekretarz generalny";

6) paragrafy 15, 16, 17, 18 otrzymują numerację: 17, 18, 19, 20;

7) w paragrafie 17 (dotychczasowym § 15) w ust. (1) wyraz „może" zastępuje się wyrazem „mogą", a wyraz „Zastępca" wyrazem „Zastępcy"; w ust. (2) wyraz „Zastępca" zastępuje się wyrazem „Zastępcy", a wyrazy: „Prezes Rady Ministrów" wyrazami: „Minister Skarbu";

8) w paragrafie 18 (dotychczasowym § 16) wyrazy: „Prezes Rady Ministrów" zastępuje się wyrazami: „Minister Skarbu";

9) w paragrafie 19 (dotychczasowym § 17) w ust. (3) wyrazy: „Prezes Rady Ministrów" zastępuje się wyrazami: „Minister Skarbu na wniosek przewodniczącego Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 461. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 sierpnia 1936 r. wydane w porozumieniu z Mnistrem Spraw Zagranicznych i Ministrem Skarbu w sprawie wykonania ustawy o paszportach.

Na podstawie art. 1 ust. 3 oraz art. art. 12 i 26 ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. o paszportach (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 404) zarządzam co następuje:

§ 1. Paszportem w rozumieniu art. 1 ustawy o paszportach jest dokument wydawany obywatelom polskim, uprawniający w terminie swej ważności do udawania się i przebywania w kraju lub w krajach, wymienionych w tym dokumencie.

§ 2. Paszporty zwyczajne, służbowe i dyplomatyczne oraz paszporty zbiorowe będą wydawane na drukach, przygotowanych według wzorów Nr. 1, 2, 3 i 4, podanych w załączniku do niniejszego rozporządzenia *).

§ 3. (1) Osoby, ubiegające się o paszport zwyczajny, powinny przedłożyć poświadczenie zamieszkania w okręgu władzy, u której złożono podanie o paszport oraz udowodnić swą tożsamość i obywatelstwo polskie.

(2) Do podania o paszport należy dołączyć dwie jednakowe fotografie osoby, dla której paszport ma być wystawiony, o rozmiarze około $4\frac{1}{2} \times 6$ cm, przedstawiające dokładnie twarz bez nakrycia głowy i pozwalające na stwierdzenie w sposób niewątpliwy tożsamości przedstawionej na nich osoby.

(3) osoby, pozostające w czynnej służbie wojskowej, jak również ci spośród podlegających powszechnemu obowiązkowi wojskowemu, którzy w myśl § 427 rozporządzenia Ministrów: Spraw Wojskowych, Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości z dnia 28 sierpnia 1934 roku (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 757) muszą, w razie zamierzonego wyjazdu za granicę, uzyskać zezwolenie władz wojskowych, powinni dołączyć do podania o paszport uzyskane zezwolenie tych władz.

---

*) Nie przedrukowano.

(4) Osoby, wyjeżdżające za granicę w celach emigracyjnych powinny oprócz dokumentów, o których mowa w ustępach (1), (2) i (3), przedstawić zaświadczenie wydane w myśl art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 października 1927 r. o emigracji (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 799).

§ 4. Władza, przyjmująca podanie o paszport, może zwolnić od przedstawiania dowodów, wymienionych w § 3 ust. (1), jeżeli dane, o których mowa w tych przepisach, są władzy znane lub wynikają niewątpliwie z innych okoliczności.

§ 5. Kraje, na które paszport jest ważny, oznacza władza, wystawiająca paszport w odpowiedniej rubryce książeczki paszportowej (paszportu zbiorowego) przez wypisanie kraju, do którego wyjazd ma nastąpić lub też przez określenie wyrazami: „wszystkie kraje w Europie i poza Europą".

§ 6. Paszport może być wydany osobie interesowanej po uprzednim uiszczeniu opłaty, obliczanej według postanowień rozporządzenia niniejszego.

§ 7. (1) Paszport zwyczajny z jednomiesięcznym terminem ważności, z wyjątkiem przypadków, określonych w art. 13 ust. (1) ustawy o paszportach, podlega opłacie w wysokości 80 zł. Taką samą opłatę pobiera się za każdy następny miesięczny okres ważności paszportu z wyjątkami, przewidzianymi w art. 13 ust. (2) ustawy o paszportach.

(2) Za okresy miesięczne uważa się miesiące kalendarzowe. Jeżeli jednak początkowy okres nie odpowiada pierwszemu dniu miesiąca kalendarzowego, wówczas okres trzydziestu dni uważa się za okres miesięczny. Rozpoczęty okres miesięczny liczy się za cały.

(3) Za początek okresu miesięcznego uważa się datę wystawienia paszportu.

(4) Jeżeli ustawa o paszportach nie stanowi inaczej (art. 13 ust. (1)), osoby, dopisane do paszportu zwyczajnego (art. 8), powinny uiścić opłatę za paszport w myśl przepisów ustępów: (1) i (2).

§ 8. W przypadkach wystawienia paszportu zbiorowego, każda osoba, wpisana do takiego paszportu, obowiązana jest uiścić opłatę w wysokości 25 zł za miesięczny okres ważności, z wyjątkiem osób, nie mających ukończonych 13 lat (art. 13 ust. (1) pkt. 4 ustawy o paszportach). Przepisy § 7 stosuje się odpowiednio.

§ 9. Oprócz opłat określonych w §§ 7 i 8 niniejszego rozporządzenia oraz opłat stemplowych, należnych od podania i załączników, osoby, otrzymujące paszporty, obowiązane są również do zwrotu kosztów blankietów paszportowych, a to za paszport zwyczajny w wysokości 1 zł a za paszport zbiorowy 0,10 zł.

§ 10. Wystawianie paszportów zwyczajnych i przedłużanie ich ważności należy w kraju do powiatowych władz administracji ogólnej (starostów, dyrektorów policji, Komisarza Rządu m. Gdyni) właściwych ze względu na miejsce zamieszkania strony (§ 3 ust. 1), za granicą do właściwych urzędów konsularnych (dyplomatycznych), a na obszarze W. M. Gdańska do Komisarza Generalnego R. P. w Gdańsku.

§ 11. (1) Paszporty zwyczajne mogą być wydawane w drodze wyjątku przez inną powiatową władzę administracji ogólnej za zgodą wojewody w razie zamierzonego wspólnego wyjazdu za granicę grupy osób, dla których wystawienie paszportów przez władze miejscowo właściwe byłoby zbyt utrudnione, a w szczególności mogłoby spowodować zwłokę, udaremniającą osiągnięcie celu wspólnej podróży. Również w przypadkach, gdyby zwłoka w wydaniu paszportu groziła niebezpieczeństwem dla życia albo też mogła spowodować dla osoby interesowanej inną poważną szkodę, paszport może być wydany według swobodnej oceny tych okoliczności przez władzę miejscowo niewłaściwą.

(2) O wydaniu paszportu (ust. (1)) należy powiadomić niezwłocznie władzę właściwą w myśl § 10.

§ 12. (1) Paszporty zbiorowe będą wydawały w kraju władze, wskazane w zezwoleniu Ministra Spraw Wewnętrznych o którym mowa w art. 6 ust. (1) i (2) ustawy o paszportach a za granicą urzędy konsularne (dyplomatyczne), na obszarze zaś W. M. Gdańska Komisarz Generalny R. P. w Gdańsku.

(2) Osoby, które będą wpisane do paszportu zbiorowego, powinny dostarczyć zaświadczenia władzy miejscowo właściwej o braku przeszkód do wpisania ich do paszportu zbiorowego.

§ 13. (1) Ważność paszportu zwyczajnego może być przedłużana zarówno przez miejscowo właściwe powiatowe władze administracji ogólnej, jak również przez urzędy konsularne (dyplomatyczne) a na obszarze W. M. Gdańska przez Komisarza Generalnego R. P. w Gdańsku.

(2) Przedłużenie ważności paszportu zwyczajnego jest równoznaczne z wystawieniem nowego paszportu i podlega opłatom, przewidzianym w niniejszym rozporządzeniu, z wyjątkiem zwrotu kosztów blankietu określonych w § 9.

§ 14. (1) W miejsce zniszczonego paszportu może być wydany nowy paszport przy zastosowaniu zwyczajnego postępowania, jednak bez pobierania opłat przewidzianych w §§ 7 i 8, jeżeli nowy paszport wystawiony zostaje na termin, określony w paszporcie zniszczonym.

(2) Przepis ust. (1) stosuje się również w przypadkach zagubienia paszportu, z tym jednak, że osoba interesowana obowiązana jest na koszt własny ogłosić o zagubieniu paszportu w jednym z pism codziennych wskazanych przez władzę.

(3) W przypadkach przewidzianych w ustępach (1) i (2) osoba interesowana obowiązana jest do zwrotu kosztów blankietu w wysokości przewidzianej w § 9.

§ 15. Dla celów ewidencyjnych i statystycznych może być wprowadzony obowiązek do-

łączania do paszportów specjalnych kartek statystycznych.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 21 sierpnia 1936 roku.

---

z 24 sierpnia Nr. 64 Rok 1936

Poz. 462. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 4 sierpnia 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych, Spraw Wewnętrznych oraz Opieki Społecznej w sprawie targowisk.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. w sprawie uregulowania obrotu zwierzętami gospodarskimi i drobiem oraz obrotu hurtowego mięsem (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 639) zarządza się co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. Rozporządzenie niniejsze dotyczy — w stosunku do gmin posiadających uprawnienia targowe — obowiązków w sprawie utrzymania i administrowania targowisk, zakładania i utrzymania urządzeń targowych służących do usprawnienia obrotu handlowego bydłem rogatym, trzodą chlewną, końmi i owcami, obrotu hurtowego mięsem z tych zwierząt, obrotu handlowego kurami, kaczkami, gęsiami, indykami i perliczkami w stanie żywym i bitym, oraz zawiera przepisy, jakim te urządzenia powinny odpowiadać.

§ 2. Targowiska przeznaczone do obrotu zwierzętami gospodarskimi i drobiem w stanie żywym będą nazywane w dalszych paragrafach „targowiskami", targowiska zaś przeznaczone do obrotu mięsem — „halami mięsnymi".

§ 3. (1) Gminy, które w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia posiadają uprawnienia targowe na podstawie art. 65 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468), w brzmieniu ustawy z dnia 10 marca 1934 r. o zmianie tego rozporządzenia (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 350), powinny najpóźniej w ciągu 2-ch lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego dostosować się do jego przepisów.

(2) Na targowiskach lub w halach mięsnych, które po tym terminie nie będą urządzone, utrzymywane i administrowane zgodnie z przepisami rozporządzenia niniejszego, obrót zwierzętami i drobiem oraz hurtowy obrót mięsem może być zabroniony na zasadzie zarządzenia właściwego wojewody.

(3) Za urządzenia dostosowane do wymagań niniejszego rozporządzenia będą uważane urządzenia odpowiadające rozmiarom obrotu na targowisku lub w hali mięsnej.

(4) Orzeczenia władz przemysłowych w odnośnych sprawach (ust. 2 i 3) mają być wydawane po zasięgnięciu opinji właściwej targowiskowej komisji nadzorczej (do dnia 31 marca 1939 roku — okręgowej).

II. Utrzymywanie targowisk i hal mięsnych.

§ 4. Jeżeli posiadacz uprawnienia targowego zaniedba utrzymania targowiska lub hali mięsnej w stanie odpowiadającym przepisom rozporządzenia niniejszego, władza przemysłowa może zażądać doprowadzenia urządzeń targowych do stanu zgodnego z tymi przepisami w określonym przez siebie terminie.

Po bezskutecznym upływie takiego terminu Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Spraw Wewnętrznych może zadania dotyczące utrzymania danego targowiska lub hali mięsnej przekazać czasowo instytucji społecznej lub prywatnej, bądź też przedsiębiorstwu prywatnemu, na warunkach przez siebie ustalonych.

III. Urządzenia targowe targowisk.

§ 5. Targowisko powinno być ogrodzone w ten sposób ażeby niemożliwe było wprowadzanie i wyprowadzanie oraz wwożenie i wywożenie zwierząt z pominięciem bram spędowych. Rodzaj ogrodzenia i jego stan powinien być taki, ażeby nie narażał zwierząt na okaleczenia.

§ 6. (1) Targowisko powinno być zaopatrzone w automatyczne wagi pomostowe do ważenia zwierząt. Władza przemysłowa I instancji może jednak zezwolić na zaopatrzenie targowiska w wagi pomostowe zwykłe (nieautomatyczne).

(2) Osoba nie będąca posiadaczem uprawnienia targowego może zaopatrzyć targowisko w wagi określone w ust. 1 na podstawie upoważnienia i pod odpowiedzialnością posiadacza uprawnienia targowego.

§ 7. Targowisko, na którym obrót, przyjmowanie lub wydawanie towaru odbywa się w porze wieczorowej lub nocnej, powinno być zaopatrzone w wystarczające sztuczne oświetlenie.

§ 8. (1) Do wyładowywania zwierząt z pojazdów i załadowywania na nie powinny być urządzone stałe lub ruchome rampy.

(2) Targowiska, które posiadają bocznicę kolejową powinny ponadto posiadać rampy do wyładowywania zwierząt z wagonów i załadowywania do nich.

§ 9. (1) Na targowisku powinny znajdować się urządzenia (studnia, instalacje wodociągowe), zapewniające dostateczną ilość wody do picia dla ludzi i zwierząt, znajdujących się na targowisku w dniu targowym; woda musi odpowiadać warunkom wyszczególnionym w rozporządzeniu Ministrów: Opieki Społecznej i Spraw Wewnętrznych z dnia 27 sierpnia 1933 r. o wodzie do picia i potrzeb gospodarczych (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 562).

(2) Urządzanie na targowisku wspólnych koryt do pojenia zwierząt jest wzbronione.

§ 10. Cały obszar targowiska powinien być zaopatrzony w odpowiednie urządzenia ściekowe.

§ 11. Targowisko powinno być zaopatrzone w szczelne zbiorniki na nawóz.

W obrębie targowiska powinny być urządzone kryte ustępy do użytku publicznego, odpowiadające przepisom budowlanym i sanitarnym.

§ 12. W pobliżu głównej bramy wpędowej powinno znajdować się pomieszczenie, umożliwiające organom weterynaryjnym, sanitarnym, administracyjnym i nadzorczym wykonywanie ich czynności.

§ 13. W miejscu widocznym i dostępnym dla uczestników obrotu na targowisku powinny być umieszczone tablice, przeznaczone do ogłaszania zarządzeń administracji oraz władz nadzorczych, weterynaryjnych, sanitarnych i t. p., a także do publikowania ilości spędzonych zwierząt, cen i t. p.

§ 14. Jeżeli na podstawie zarządzenia władzy przemysłowej I instancji wjazd na targowisko pojazdów, którymi są dostarczane zwierzęta na targ, jest niedozwolony, to powinien być wyznaczony obok targowiska odpowiedni teren jako miejsce postoju.

§ 15. (1) Jeżeli targowisko nie posiada stajni izolacyjnej dla przetrzymywania zwierząt chorych i podejrzanych o chorobę, ma być wyznaczone na ten cel odosobnione, należycie odgrodzone miejsce obok targowiska.

(2) Na żądanie wojewódzkiej władzy przemysłowej i w terminie przez nią oznaczonym, nie krótszym jednakże niż 1 rok lub w razie gdy roczny spęd zwierząt na danym targowisku przekracza 25.000 szt. zwierząt dorosłych (w szczególności bydła rogatego powyżej roku i trzody chlewnej powyżej 6 miesięcy), posiadacz uprawnienia targowego powinien urządzić stajnię izolacyjną.

§ 16. (1) Targowisko, na którym zwierzęta i drób są umieszczane i przetrzymywane w czasie pozatargowym, powinno oprócz urządzeń przewidzianych w §§ 5 do 14 posiadać:

a) stajnie spędowo-targowe, służące do przetrzymywania zwierząt dla wypoczynku, karmienia, pojenia, oraz sprzedaży;

b) stajnie izolacyjne dla przetrzymywania zwierząt chorych i podejrzanych o chorobę;

c) skład na paszę i ściółkę;

d) nawierzchnię równą twardą, nieprzepuszczalną dającą się łatwo zmywać i dezynfekować w tych miejscach, gdzie odbywa się przepędzanie i przetrzymywanie zwierząt;

e) urządzenia do sztucznego oświetlenia.

(2) Ponadto na żądanie władzy przemysłowej wojewódzkiej i w terminie przez nią oznaczonym, nie krótszym jednakże, niż 1 rok, posiadacz uprawnienia targowego powinien urządzić na targowisku określonym w ust. (1) stajnie potargowe dla bydła rogatego (oprócz cieląt), pozostałego na targowisku po zakończeniu targu.

IV. Urządzenia targowe hal mięsnych.

§ 17. Do urządzenia hal mięsnych stosuje się, oprócz odpowiednich postanowień rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 czerwca 1932 r. o dozorze nad mięsem i przetworami mięsnymi (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 603) przepisy następujące:

a) hala mięsna powinna być zaopatrzona w wagi do ważenia mięsa, zainstalowane przez posiadacza uprawnienia targowego oraz w urządzenia chłodnicze;

b) jeżeli hala i chłodnia mieszczą się na różnych piętrach, powinny mieć ze sobą połączenie za pomocą odpowiedniej ilości wind towarowych.

§ 18. Pomieszczenie hal powinno posiadać łatwy dostęp a podjazd do budynku mieszczącego halę powinien być wybrukowany.

V. Administrowanie targowiskami i halami mięsnymi.

§ 19. Posiadacz uprawnienia targowego powinien:

1) podać do ogólnej wiadomości regulamin targowy odpowiadający przepisom oraz uwzględniający lokalne potrzeby obrotu targowego i ustanowić zarząd targowiska lub hali mięsnej, który będzie obowiązany:

a) wydać odpowiednie zarządzenia dotyczące dezynfekcji targowiska lub hal, kontroli lekarsko - weterynaryjnej towaru, a w szczególności izolowania zwierząt podejrzanych o chorobę zakaźną, ochrony zwierząt, postępowania w przypadkach, gdy zwierzę padnie, lub gdy właściciel nie przedstawi przepisanego raportu i t. d. — o ile sprawy te nie są unormowane innymi obowiązującymi przepisami prawnymi,

b) ogłaszać przed rozpoczęciem targu na specjalnej tablicy przewidzianej w § 13: ceny z ostatniego dnia targowego miejscowego targowiska, o ile były notowane, ostatnie notowane ceny na targowiskach zamiejscowych mających gospodarcze znaczenie dla miejscowego obrotu, ilość poszczególnych rodzajów zwierząt spędzonych na targowisko i mięsa dostarczonego do hali, oraz taryfę opłat targowiskowych a jeśli targowisko jest przy rzeźni — również opłat ubojowych oraz pobieranych za urzędowe badanie zwierząt rzeźnych i mięsa,

c) prawidłowo pobierać opłaty targowe i je dokładnie rejestrować,

d) przestrzegać oraz nadzorować przestrzeganie regulaminów targowych i porządku na targowisku i hali mięsnej;

2) wykonywać wszelkie zarządzenia władz w zakresie potrzeb obrotu targowego zgodnie z obowiązującymi przepisami prawnymi.

VI. Przepisy końcowe.

§ 20. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 3 miesiące od dnia ogłoszenia.

Poz. 463. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i handlu z dnia 14 sierpnia 1936 r. o częściowej zmianie rozporządzenia Ministra Prze-

mysłu i Handlu z dnia 22 lipca 1932 r. o opłatach za legalizację narzędzi mierniczych.

Poz. 464. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 sierpnia 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o podatku komunalnym od publicznego wyświetlania filmów.

Na podstawie art. 18 ust. 3 i art. 77 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 62, poz. 454) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dna 23 listopada 1932 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu celem wykonania ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 113, poz. 937), zmienione rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 maja 1934 r., wydanym w porozumieniu z Ministrem Skarbu (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 400), ulega zmianom następującym:

1) Tytuł przed § 80 otrzymuje brzmienie następujące:

„B. Przepisy o podatku od publicznego wyświetlania filmów",

2) § 80 otrzymuje brzmienie następujące:

„Wysokość podatku komunalnego od publicznego wyświetlania filmów, pobieranego w formie dodatku procentowego do ceny biletu wstępu, różniczkuje się w zależności od liczby mieszkańców gminy, w której film jest wyświetlany.

Filmy, oznaczone stampilą „temat polski", korzystają z ulgowej stawki podatku".

3) § 81 otrzymuje brzmienie następujące:

„Filmy, dozwolone do wyświetlania publicznego, mogą być przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznaczone stampilami:

a) filmy o tematach polskich — stampilą „temat polski",

b) filmy dźwiękowe o tematach polskich, długości od 200 do 300 metrów z wyjątkiem aktualności (zdarzeń) dnia — stampilą „krótkometrażowy, temat polski",

c) filmy dźwiękowe o tematach polskich, długości od 900 do 1500 metrów — stampilą „średniometrażowy, temat polski",

d) filmy dubbingowane w Polsce, t. j. takie, w których mowa obca będzie zastąpiona mową polską, przy użyciu polskich sił artystycznych, — stampilą „film dubbingowany w Polsce",

e) filmy o charakterze dodatków do programów zasadniczych — stampilą „dodatek",

f) filmy, mające charakter reklamy—stampilą „reklamowy".

4) § 82 otrzymuje brzmienie następujące:

„Stawka podatku komunalnego od publicznego wyświetlania filmów nie może przekraczać:

a) w mieście stoł. Warszawie — 60%, a od filmów ze stampilą „temat polski" — 5% ceny biletu wstępu,

b) w miastach, liczących powyżej 100.000 mieszkańców, oprócz miasta stoł. Warszawy, — 35%, a od filmów ze stampilą „temat polski" — 3% ceny biletu wstępu,

c) w miastach, liczących od 25.000 do 100.000 mieszkańców, — 25%, a od filmów ze stampilą „temat polski" — 3% ceny biletu wstępu,

d) w miastach, liczących od 10.000 do 25.000 mieszkańców, — 15%, a od filmów ze stampilą „temat polski"—3% ceny biletu wstępu.

5) § 83 otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeżeli prowadzący przedsiębiorstwo publicznego wyświetlania filmów złoży zarządowi miejskiemu deklarację, w której zobowiąże się do wyświetlenia w danym okresie rocznym co najmniej 10% pełnoprogramowych filmów ze stampilą „temat polski" o długości ponad 1500 metrów, i deklaracja ta zostanie poparta:

1) w mieście stoł. Warszawie — wnioskiem Związku Właścicieli Kinoteatrów w Warszawie, a gdy przedsiębiorca nie jest członkiem tego związku — wnioskiem Rady Naczelnej Przemysłu Filmowego w Polsce,

2) w innych gminach — wnioskiem wojewódzkiej organizacji właścicieli kinoteatrów, gdzie zaś nie ma organizacji wojewódzkiej lub przedsiębiorca nie jest jej członkiem — wnioskiem Związku Polskich Zrzeszeń Teatrów Świetlnych w Warszawie —

wówczas zarząd miejski zastosuje na dany okres roczny specjalną zniżkę podatku od wyświetlanych przez przedsiębiorcę filmów bez stampili „temat polski", wynoszącą czwartą część podatku, oraz specjalną zniżkę podatku od wyświetlanych przez przedsiębiorcę filmów ze stampilą „film dubbingowany w Polsce", wynoszącą połowę podatku.

Zniżka specjalna, określona w poprzednim ustępie będzie cofnięta na okres czasu, wyznaczony przez zarząd miejski, tym przedsiębiorstwom publicznego wyświetlania filmów w których popełnione zostaną nadużycia na szkodę miasta, Funduszu Pracy lub Polskiego Czerwonego Krzyża".

6) § 84 otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeżeli film bez stampili „temat polski" lub film ze stampilą „film dubbingowany w Polsce" jest wyświetlany łącznie z filmem ze stampilą „krótkometrażowy, temat polski", wówczas podatek podlega zniżce, wynoszącej piątą część ogólnej sumy obliczonego podatku, a gdy jest zastosowana zniżka specjalna z § 83 rozporządzenia niniejszego — wynoszącej piątą część ogólnej sumy podatku, obliczonego ze zniżką specjalną.

W miastach, liczących powyżej 25.000 mieszkańców, film ze stampilą „krótkometrażowy, temat polski", powoduje określoną w ustępie pierwszym paragrafu niniejszego zniżkę podatkową tylko przez okres wyświetlania jednego programu.

Filmy ze stampilą „krótkometrażowy, temat polski", oznaczone jednocześnie stampilą „reklamowy" nie powodują zniżki podatkowej.

Metraż filmów ze stampilą „krótkometrażowy, temat polski“, musi ściśle odpowiadać metrażowi, uwidocznionemu na legitymacji filmowej, w przeciwnym razie filmy takie nie powodują zniżki podatkowej. Normalne zużycie filmu nie przekraczające 10% metrażu, uwidocznionego w legitymacji filmowej, nie pociąga za sobą utraty zniżki podatkowej. Metraż tygodników akualności, własność Polskiej Agencji Telegraficznej, musi ściśle odpowiadać metrażowi, uwidocznionemu w legitymacji filmowej.

Filmy ze stampilą „krótkometrażowy, temat polski“, do których legitymacje filmowe zostały wystawione przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, powodują określoną w ustępie pierwszym paragrafu niniejszego zniżkę podatkową tylko w tych wypadkach gdy posiadają oceny „artystyczny“ lub „kształcący“.

7) § 85 otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeżeli w czasie jednego przedstawienia są wyświetlane dwa filmy pełnoprogramowe: jeden ze stampilą „temat polski“, a drugi bez takiej stampili, wówczas podatek wymierza się według średnio-arytmetycznej stawek podatku od tych filmów. W tych wypadkach filmy ze stampilą „średniometrażowy, temat polski“ traktuje się narówni z filmami pełnoprogramowymi.

Do podatku, wymierzonego według średniej arytmetycznej stawek, nie mogą być stosowane zniżki z §§ 83 i 84 rozporządzenia niniejszego“.

8) § 86 otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeżeli w czasie jednego przedstawienia wyświetla się więcej niż dwa filmy: ze stampilą „temat polski“ i bez takiej stampili, wówczas podatek wymierza się według stawki podatku od filmu bez stampili „temat polski“, przy czym nie mogą być stosowane zniżki z §§ 83 i 84 rozporządzenia niniejszego“.

9) § 87 otrzymuje brzmienie następujące:

„Tygodniki aktualności jak również filmy ze stampilą „dodatek“ oraz ze stampilą „reklamowy“, wyświetlane przy programach zasadniczych, zarówno pojedynczych, jak i podwójnych, nie wpływają na wymiar podatku od tych programów“.

10) § 88 otrzymuje brzmienie następujące:

„W miesiącach letnich w czasie od dnia 1 maja do dnia 31 sierpnia, podatek od filmów podlega zniżce, wynoszącej piątą część podatku, jeżeli zaś są zastosowane zniżki z §§ 83 i 84 rozporządzenia niniejszego, podatek podlega zniżce, wynoszącej piątą część podatku z tymi zniżkami a gdy jest zastosowana średnia arytmetyczna stawek z § 85 rozporządzenia niniejszego, podatek podlega zniżce, wynoszącej piątą część podatku, wymierzonego według średniej arytmetycznej stawek“.

11) § 89 otrzymuje brzmienie następujące:

„Przy wymiarze podatku od filmów, pobieranego w formie dodatku procentowego do ceny biletu wstępu ułamki procentów oraz ułamki groszy, mniejsze od 0,5 odrzuca się, a wynoszące 0,5 i więcej zaokrągla się wzwyż do jednostki.

12) § 90 otrzymuje brzmienie następujące:

„W miastach, liczących poniżej 10.000 mieszkańców i w gminach wiejskich podatek komunalny od publicznego wyświetlania filmów pobiera się w formie podatku obrotowego, którego stawka nie może przekraczać 4% obrotu (sumy przychodu za sprzedane bilety wstępu po potrąceniu opłat na rzecz Funduszu Pracy i na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża), przy czym przepisy §§ 83 — 87 i 89 rozporządzenia niniejszego nie mają zastosowania, stosuje się natomiast odpowiednio przepis § 88 rozporządzenia niniejszego.“

13) § 91 otrzymuje brzmienie następujące:

„Zarząd miejski, z urzędu lub na wniosek prowadzącego przedsiębiorstwo publicznego wyświetlania filmów, może podatek od publicznego wyświetlania filmów, pobierany w formie dodatku procentowego do ceny biletu wstępu, zastąpić podatkiem procentowym od obrotu albo podatkiem ryczałtowym, ustalonym za zgodą przedsiębiorcy.

Zamiana dodatku procentowego do ceny biletu wstępu na podatek procentowy od obrotu lub podatek ryczałtowy może nastąpić tylko pod warunkami, przewidzianymi w § 83 rozporządzenia niniejszego dla zastosowania zniżki specjalnej dotyczącymi obowiązku wyświetlania co najmniej 10% pełnoprogramowych filmów ze stampilą „temat polski“ o długości ponad 1500 metrów.

Zarówno do podatku procentowego od obrotu, jak i do podatku ryczałtowego stosują się odpowiednie zniżki z §§ 84 i 88 rozporządzenia niniejszego natomiast nie stosuje się zniżka specjalna z § 83 rozporządzenia niniejszego.

14) § 92 otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeżeli w gminie, w której nie ma stałego przedsiębiorstwa publicznego wyświetlania filmów, zostanie założone takie przedsiębiorstwo stałe wówczas publiczne wyświetlanie filmów w przedsiębiorstwie wolne będzie od podatku komunalnego w ciągu lat 5 od dnia uruchomienia przedsiębiorstwa.“

§ 2. Gminy są obowiązane w ciągu dni 14 uzgodnić swe uchwały (statuty) o podatku od przedstawień kinematograficznych — z przepisami rozporządzenia niniejszego.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 465. Oświadczenie rządowe z dnia 10 lipca 1936 r. w sprawie stosowania do Palestyny konwencji o sposobie opodatkowania obcokrajowych pojazdów mechanicznych z dnia 30 marca 1931 r.

Poz. 466. Oświadczenie rządowe z dnia 23 lipca 1936 r. w sprawie złożenia przez Austrję dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji w sprawie określenia najniższego wieku dopuszczania dzieci do pracy przemysłowej, z dnia 28 listopada 1919 r.

Poz. 467. Oświadczenie rządowe z dnia 23 lipca 1936 r. w sprawie rozciągnięcia postanowień traktatu handlowego i nawigacyjnego między Rzecząpospolitą Polską a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii z dnia 26 listopada 1923 r., na Kolonię i Protektorat Kenya.

Poz. 468. Oświadczenie rządowe z dnia 23 lipca 1936 r. w sprawie przystąpienia W. M. Gdańska do konwencji z dnia 16 kwietnia 1934 r. między Polską a Wielką Brytanią o wzajemnym uznawaniu świadectw rejestracyjnych i innych krajowych dokumentów, dotyczących pomiaru tonażu statków handlowych.

Poz. 469. Oświadczenie rządowe z dnia 23 lipca 1936 r. w sprawie przystąpienia Węgier do konwencji o ujednostajnieniu niektórych prawideł, dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego, z dnia 12 października 1929 r.

Poz 470. Oświadczenie rządowe z dnia 29 lipca 1936 r. w sprawie złożenia przez Rząd Brytyjski deklaracji o rozciągnięciu na Nigerię i Sierra Leone konwencji międzynarodowej, dotyczącej ruchu samochodowego z dnia 24 kwietnia 1926 r.

Poz. 471. Oświadczenie rządowe z dnia 6 sierpnia 1936 r. w sprawie przystąpienia W. M. Gdańska do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Hiszpańską, z dnia 14 grudnia 1934 r.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 18 sierpnia Nr. 190 Rok 1936

Poz. 353. Zarządzenie Komisarza Demobilizacyjnego dla obszaru woj. pomorskiego, miasta i powiatu Bydgoszcz, miasta i powiatu Inowrocław oraz powiatów szubińskiego i wyrzyskiego z dnia 5 sierpnia 1936 r. o nadaniu mocy obowiązującej orzeczeniu Komisji Pojednawczo-Rozjemczej w Gdyni z dnia 6 lipca 1936 r. o warunkach pracy i płacy w zawodzie instalatorskim na terenie miasta Wielkiej Gdyni.

z 19 sierpnia Nr. 191 Rok 1936

Poz. 354. Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 5 sierpnia 1936 r. w sprawie podania o nadanie umowie zbiorowej z dnia 27 lutego 1936 r., ustalającej warunki pracy i płacy w przemyśle budowlanym, mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich robót budowlanych na obszarze powiatów: leszczyńskiego, rawickiego, gostyńskiego, kościańskiego i wolsztyńskiego.

z 20 sierpnia Nr. 192 Rok 1936

Poz. 355. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża zasługi.

Poz. 356. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Zasługi za dzielność.

Poz. 357. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 14 sierpnia 1936 r. o zatwierdzeniu zmian w statucie Izby Przemysłowo-Handlowej w Warszawie.

z 21 sierpnia Nr. 193 Rok 1936

Poz. 358. Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 5 sierpnia 1936 r. w sprawie podania o nadanie umowie zbiorowej z dnia 6 czerwca 1936 r., ustalającej warunki pracy i płacy w zawodzie zduńskim (piecowniczym), mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich robót zduńskich (piecowniczych) na obszarze m. Poznania i okolicy.

z 22 sierpnia Nr. 194 Rok 1936

Poz. 359. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 360. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

z 24 sierpnia Nr. 195 Rok 1936

Poz. 361. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 lipca 1936 r. w sprawie wysokości diet przy podróżach służbowych, delegacjach (odkomenderowaniach) i przeniesieniach poza granicami Państwa.

z 25 sierpnia Nr. 196 Rok 1936

z 26 sierpnia Nr. 197 Rok 1936

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.